

SLOVENSKI PRIJATEL.

Izhaja enkrat
v mesecu.

Za cerkev, šolo in dom.

Velja na leto
3 fl. po pošti.

Št. 5.

15. maja 1857.

VI. tečaj.

Pridiga za binkoštno nedeljo.

(Ali so danes binkošti tudi pri nas?)

„Bili so napolnjeni vsi s svetim Duhom.“ Dj. ap. 2, 4.

V v o d.

Binkoštni prazniki spadajo med naj starejše praznike; že judje v starem zakonu so jih obhajali.—Bog je svoje judovsko ljudstvo peljal iz egiptovske sužnosti; peljal jih je Mojzes v puščavo blizo gore Sinaj.—Tu jim je Bog ognji, gromu in blisku svoje zapovedi dal,—in jim jih poslal po Mojzesu na kamnitih tablah. V večer spomin te imenitne dogodbe so judje obhajali binkoštno praznike.* Tudi mi kristjani imamo svete binkošti; pri nas se obhajajo v spomin, da je Jezus binkoštno nedeljo sv. Duha poslal. Obljubil jim ga je, ko je kratko pred svojim terpljenjem od svojih aposteljnov in učencev slovo jemal. Viditi, da so vsi žalostni in pobiti, jim Jezus reče prav milo in prijazno: „Ne bodite žalostni; res je, da skoraj pojdem od vas, pa vas ne zapustim revnih sirot, temuč mesto sebe pošljem vam sv. Duha; on vas bo vse učil, vas opominjal vsega, kar koli vam sem rekel,—in bo pri vas ostal vekomaj.—Sedaj imate sicer žalosti, pa vaša žalost se bo v veselje spreobrnila, vaše serce se bo veselilo, in vašega veselja vam ne bo nihče vzel.“ To veselo obljubo jim je Jezus ponovil še na Oljski gori ravno malo predenj je vesel v nebesa šel. Zapovedal jim je, da naj ne hodijo iz Jeruzalema, ampak naj čakajo obljube Očeto-ve, namreč da bojo kerščeni s svetim Duhom kmalo po teh dneh.—Žalostni in boječi so se aposteljni in učenci iz Oljske gore v Jeruzalem vernili,—se zaklenili,—molili—in se postili željno pričakovaje, kdaj bo sv. Duh po Jezusovi obljubi prišel. Ravno

vijestni Jan

danes so se spolnile Jezusove besede; petdeseti dan po veliki noči ali deseti po Jezusovem vnebohodu, ravno danes, ko so judje svoje binkošne praznike obhajali, je prišel sv. Duh. Ob devetih zjutraj ustane kakor blisk nanagloma velik šum in vihar ravno nad tisto hišo, kjer so aposteljni in učenci bivali; silni piš je napolnil vso hišo, kjer so sedeli. Ognjeni jeziki v vselem plamenu nad zbrane učence priplavajo in se vsedejo na glavo njih slehernega. In so bili napolnjeni vsi s sv. Duhom. To se je godilo v Jeruzalemu, to so bile binkošti v Jeruzalemu pred 1857 leti: Sv. Duh je nad učence Jezusove prišel. Tudi pri nas so (danes) svete binkošti, tudi mi obhajamo vesele binkošne praznike. Ali se pa tudi pri nas kej takega godi, kakor nekdej v Jeruzalemu? Ali tudi nad nas pride sv. Duh in pri nas prebiva? To hočemo premišljevati in pogledati:

„Ali so danes binkošti tudi pri nas?“

Pridi sv. Duh in pošlji iz nebes svoje luči žar; pridi darov darovnik; Oče ubogih pridi!

Razlaga.

To pa je vendar abotno prašati, ali so danes binkošti tudi pri nas? Saj so danes cerkve lepo napravljene, (saj veliki zvon poje) saj nihče ne dela in vsakdo je praznično oblečen, saj smo večeraj postili (se in danes svoje hiše in okna z zelenjem ovenčali) — Vse prav, ljubi moji! pa vse to niso še binkošti; poglejmo v Jeruzalem in koj se bomo prepričali. —

1. Sv. Duh je danes Jezusove učence rasvetil.

Marsikaj od Jezusovih naukov niso zastopili, marsikaj so na krivo obračali, in marsikaj pozabili; zatoraj beremo v sv. evangelju: „In oni (učeni) niso tega razumeli, in ta beseda jim je bila skrita, in niso razumeli, kar je bilo rečeno“, Luk. 18, 34.; in Jezus sam je rekel: „Imam še veliko povedati, to da sedaj ne morete še nositi“, Jan. 16, 12. Pa pride danes sv. Duh, in ko bi trenil, pade debela mrena izpred njih oči, in lepo svetlo gledajo vso lepoto Jezusovega nauka; sedaj umejo vse Jezusove nauke, in kar so bili pozabili, in česar so le še kakor iz spanja temno pomnili, vse jim pade živo v spomin, vse jim je sedaj jasno in svitlo vse, tudi nar večje skrivnosti.

*ki bi vses in da mi ravno
so binkošti razpisati
in post svetlo in vsemostjo*

*vihar
mugla*

Glejte, ljubi moji! to so bile binkošti v Jeruzalemu: Jezusovi učenci so ves Jezusov nauk lepo znali in jasno umeli! Srečen si toraj moj kristjan! ki keršanski nauk lepo znaš, se ga pridno učiš in zvesto premišljuješ, v ta namen rad v cerkev hodiš, pridige in keršanske nauke poslušat, tudi doma pobožne bukve prebiraš in od božjih reči se rad pogovarjaš; oh srečen si, kajti pri tebi so danes binkošti, (Jezusov prelepi nauk dobro znaš in jasno umeš;) tudi v tebi prebiva sv. Duh, duh resnice, in ti deli prave in svete učenosti in modrosti! Te tvete učenosti je obilno imela sv. devica Katarina. Rimski cesar, jo od prave keršanske vere odverniti, pokliče 50 mož, ki so vsi kot učeni daleč in široko sloveli. Ti možje, je mislil, bojo rahlo devico lahko prepričali, da je Jezusova vera kriva in neumna. Jamejo se pogovarjati; pa sveta devica visoko učenim modrijanom tako odgovarja, da so vsi leseni in terdi. In kaj se zgodi? sv. Katarina vse prekosi, vse prepriča in vsi modrijani prestopijo na sv. kerš. vero. Ta sv. devica je bila polna sv. Duha, pri njej so bile prave binkošti! — Pa koliko je kristjanov, ktere žeja le po posvetni učenosti in modrosti. — Kako bi obogateli, kako si posvetnega blaga nagra-bili, kako bi si posvetne časti in slave pridobili, kako bi več in več posvetnega veselja uživali in kot metulji od cvetja do cvetja letali, — ta modrost jim po glavi blodi in pri sercu leži. Jezusov sveti nauk bolj in bolj znati, njegovih nebeških resnic se bolj in bolj učiti, jih bolj in bolj jasno umeti, to jim ne dela sivih las, ne prizadeva nobene skerbi. Zatoraj se božje besede radi ogibajo, pri pridigi in keršanskem nauku jih malo kdaj vidiš, in ako v cerkev zajdejo, so misli njihove zunej cerkve pri posvetnih rečeh, radi tudi zunej cerkve postopajo in posedajo in še le po pridigi v cerkev prilezujejo; doma najdeš še kako posvetne, umazane bukve, ali svetih in čednih bukev pa iščeš zastonj; — kako sveto resnico premišljevati ali se s kom pogovarjati, zato ni ne časa ne veselja. Roko na persi! kdor se ne uči Jezusovega nauka, kdor ne bere in ne posluša rad božje besede, kdor ne poželjuje svete učenosti in modrosti, komur ni nič mar za Boga in božje reči, za dušo in dušne potrebe, za nebesa in pekel; tega še sv. Duh ni razsvetil, pri tem toraj danes tudi binkošti niso: „To je večno

življenje, da tebe, pravega Boga, spoznajo in kterega si poslal, Jezusa Kristusa!“ Jan. 17, 3.

2. Sv. Duh je danes Jezusove učence poterdil.

Plahega serca so Jezusovi učenci šli iz Oljske gore, še na svetlo ne upajo, hišne vrata zaklenejo in trepetaje pričakujejo, kaj da kej bo. Pa danes prišumi močnega vetra nagel vihar nad njih prebivališče, in sv. Duh se v podobah ognjenih jezikov čez nje razlije, in oh čudo! kakor ponočen mrak pred belim dnevom, tako beži ves strah iz njih serc. Ravno tiste nauke Jezusove vere, katerih še v misel vzeti si popred upali niso, sedaj očitno oznanujejo, ja jih oznanujejo v pričo tistih sovražnikov, pred kterimi so se ravno kar skrivali. Poznate li sv. Petra? Zapisegal je Kristusu, da hoče z njim iti v ječo in smert; pa kmalo potem ravno tega serčnega Petra slaba dekla premaga, da Jezusa trikrat zataji. Poznate li vse druge Jezusove učence? Vsi so zbežali in Jezusa zapustili, clo skrivali so se pred sovražniki Jezusovimi. Pa pride danes sv. Duh, vrata se odpro in kakor levi stopijo plahi učenci med neštevilne množice sovražnih judov. Pervi vzdigne sv. Peter svoj glas, za njim pridigajo tudi uni in vsi oznanjujejo Jezusa križanega, ki je judom pohujšanje in ajdom neumnost. Protijo jim, pa ne molčijo; jih vlačijo pred sodbo, pa ne tresejo se; jih mečljejo v ječe, jih suvajo in pretepajo, jih pobijajo in morijo, oni pa veseli ukajo in poskakujejo, da so vredni vse to terpeti za Jezusa del. — Glejte, ljubi poslušavci! to so bile binkošti v Jeruzalemu: Jezusovi učenci so bili volje, za Jezusa vse terpeti in prenašati! * Srečen si toraj moj kristjan! ki si terdne volje, iz ljubezni do Jezusa vse svoje dolžnosti zvesto spolnovati, — ki stanovitno hodiš po poti resnice in pravice, in malo maraš, kaj ljudje porečejo, — ki vse skušnjave in nevarnosti srečno premaguješ, ki tudi svojo butaro in svoj križ voljno in poterpežljivo za Jezusom nosiš, — oh srečen si, kajti sv. Duh v tebi prebiva, tvoje serce poterduje, in ti deli potrebne pomoči in stanovitnosti! Pa koliko je kristjanov, kterim ni mar, svete dolžnosti lepo spolnovati; da jih le količkaj težko stane, že opešajo in malo marajo, da grešijo in Boga žalijo; da jih le količkaj kaka skušnjava napade, hitro se dajo premagati in v greh zapeljati; le malo veselja si pri-

tergati, le kake hiše se ogibati, le v kake tovaršije ne zahajati, vse to jim je pretežko; včasih poklekniti, v cerkev se podati, ssv. zakramente prejemati, kake (sladke) jedi si pritergati in se malo postiti, to jim je nemogoče; — kako grenko besedo tiho prebaviti, zato nimajo ne volje ne serca. Roko na persi! Kdor ni volje svoje dolžnosti zvesto spolnovati, naj velja kar rado; — kdor se ne varuje greha, naj ga napadejo še tako hude skušnjave, — kdor svojih britkosti in težav voljno ne prenaša, tega sv. Duh še ni poterdil, pri tem toraj danes tudi binkošti niso: „Sad svetega Duha je: ljubezen, veselje, mir, poterpežljivost, prijaznost, dobrotà, prizanašanje, krotkost, vera, pohlevnost, zderžnost in čistost?“ Gal. 5, 22.)

3. Sv. Duh je dal Jezusovim učencem nove jezike govoriti.

Jezusovi učenci niso vselej prav govorili. Grešnica Magdalena je drago mazilo na glavo Jezusovo izlila. To viditi so rekli: „Čemu se je ta potrata z mazilom storila; zakaj to mazilo bi se bilo lahko za velik denar prodalo, in dalo ubogim“, Mark. 14, 4. Tudi ogenj z nebes so hoteli nad neko mesto klicati (Luk. 9, 4). Pa pride sv. Duh in jim da nove jezike govoriti. Serčno stopijo med Jude, Partjane, Medjane, Egipčane, Arabljane, Gerke in Rimljane, in jim oznanjujejo velike dela božje, vsi jih slišijo v svojih jezikih govoriti. Glejte, ljubi moji! to so bile binkošti v Jeruzalemu: sv. Duh je Jezusove učence na jezikih prerodil! Srečen si toraj moj kristjan! ki svoj jezik k temu obračaš, k čemur ti ga je Bog dal. Neskončno dobremu Bogu čast in slavo govoriti in prepevljati, svojega bližnjega podučevati, opominjati in tolažiti, samega sebe pa posebno v spovednici obtoževati; zato nam je jezik stvarjen. Pa, oh žalost, koliko je kristjanov, ki svoj jezik vse na robe obračajo. Poslušajmo otroke; slišimo jih prešerno govoriti, kleti in rotiti se, slišimo jih lagati in opravljati. Serce bi se človeku včasih žalosti v solzah topilo. Poslušaj odraščene: kakor stari ptič poje, uči mlade svoje. Grešijo z jezikom otroci, grešijo še več odraščeni. Slišijo se nesramne besede in gerdi pogovori od takih reči, ktere bi se med kristjani še imenovati ne smele, — slišijo se strašne

kletve, da se človeku lasi ježijo, — raznašajo se gerde lazi, da skoraj več resnice na svetu ni, — obrekovanja in opravljanja je pa toliko, da ni skoraj človeka, kterege bi se hudobni jeziki ne lotili. Zatoraj pravi sv. apostel Jakob: „Jezik je sicer majhen ud, in vendar velike reči napravi; ogenj je, zapopadek hudobije je; nepokojna hudobija je, poln smertnega strupa; ž njim hvalimo Boga in Očeta, in ž njim kolnemo ljudi, ki so po božji podobi ustvarjeni; iz enih ust pride hvala in kletev. Ni prav, ljubi moji, da se tako godi“, Jak. 2, 26. Roko na persi! kdor ne obrača svojega jezika na to, da Boga hvali in časti, da svojega bližnega tolaži, uči in opominja in sam sebe v spovednici obtožuje, temu sv. Duh jezika še ni prerodil, pri tem toraj tudi danes binkošti niso: „Ako kdo meni, da je pobožen, pa ne berzda svojega jezika, temuč zapepljuje svoje serce, je prazna njegova pobožnost“, Jak. 1, 26.

4. Sv. Duh je danes Jezusovim učencem vlil prave ljubezni.

Neko Samarjansko mesto Jezusa in njegovih učencev ni hotlo sprejeti. To viditi, sta dva učenca koj zaupila: „Gospod! hočeš, da rečeva, naj ogenj pride z neba in jih pokonča?“ Luk. 9, 54. Jezus jih pa je posvaril. — Razjezali so se tudi, ko so matere svoje otrociče k Jezusu gatile in silile, da bi jim roke pokladal in jih blagoslovil. — Peter se je tako daleč razjezal, da je po meču segel in nekemu hlapcu desno uho odsekal. Prave ljubezni toraj še niso imeli. Pa pride sv. Duh, in vse je drugači. Vsi učenci gorijo svete ljubezni, vsem oznanujejo sv. evangelje, da bi vse večno zveličali. Pa kako se jim taka skerb in ljubezen plačuje? Zasramujejo in preklinjajo jih, preganjajo in pretepajo jih, grozovitno pobijajo in morijo jih, — pa vsa vsa nedolžna kri goreče ljubezni ne pogasi: učenci ne tožijo in ne kolnejo, ne sovražijo in ne delajo jim hudega, — ljubijo in blagrovajo svoje sovražnike in morivce: „Kolnejo nas, in jih blagoslovimo, preganjani smo in prenašamo, preklinjajo nas, in molimo“, I. Kor. 4, 12. Glejte, ljubi moji! to so bile binkošti v Jeruzalemu: sv. Duh je Jezusovim učencem vlil

prave ljubezni. * Srečen si toraj moj kristjan! ki nosiš v svojem sercu prave ljubezni do svojega bližnega, ki mu želiš večne in časne sreče, pa si tudi kolikor mogoče prizadevaš, večno in časno srečnega storiti ga; srečen si, ki nevedne podučuješ, grešnike svariš in opominjaš, žalostne tolažiš, in za žive in mertve Boga prosiš; srečen si, ki ne kuhaš v svojem sercu serdi in jeze in svojim sovražnikom iz serca odpustiš; srečen si, ki ubogim po svoji moči pomagaš, od svoje obilnosti rad ubogaime deliš, bolnike večkrat obiskuješ in jim keršanskih besed govoriš; oh srečen si, kajti tudi v tvojem sercu prebiva sv. Duh, ki je duh ljubezni. † Pa koliko je kristjanov, ki nimajo nobene ljubezni do svojega bližnjega. Vidijo ga grešiti in dirjati po cesti v časno in večno nesrečo, pa prav po Kajnovu govorijo: Kaj mi je mar zanj, ali sem mar varh njegov? Koliko jih je, ki nobene žal besedice pozabiti in odpustiti ne morejo; oh sveta keršanska ljubezen, ti nebeški dar svetega Duha, kamo si pobegnila, ni te več med otroci in starši, ni te več po hišah med družino, ni te več med zakonskimi, ni te več po vaseh med sosedi, povsod je le jeza in prepir, kletva in sovražstvo: „Ker bo hudobija obilno rastla, bo ljubezen pri mnogih omerznila“, Mat. 24, 12. Koliko jih je, ki bi marsikteremu sosedu lahko pod ramo segli, lahko kaj ubogaime podali, marsikterega bolnika obiskali, se lahko ktere udove in sirote usmilili, in tako marsiktero gorko solzo obrisali; pa merzli so in terdi kot led, tudi iskrice keršanske ljubezni jim v sercu ne tli. † Pa roko na persi! Kdor svojega bližnjega v resnici in djanju ne ljubi, kdor svoje ljubezni s tim ne kaže, da svojemu bližnjemu dobrega dela na telesu, pa tudi in posebno tudi na duši, temu sv. Duh ni vilil prave keršanske ljubezni, pri tem toraj tudi danes binkošti niso: „Kdor pravi, da ljubi Boga, pa sovraži svojega bližnjega, je lažnjivec in pri njem ni resnice. Zakaj, kdor svojega brata ne ljubi, kterege vidi, kako za more Boga ljubiti, kterege ne vidi? In to zapoved imamo od Boga, da, kdor Boga ljubi, mora tudi ljubiti svojega brata“, I. Jan. 4, 20.

S k l e p.

Ljubi keršanski bratje in sestre! veliko nas je tukaj zbranih, vsi obhajamo svete binkoštno praznike;—pa vendar jih je med nami, v katerih sveti Duh ne prebiva, pri katerih danes binkošti niso! Pri sv. kerstu smo prejeli sv. Duha, ki nas je greha očistil in nam podal zlato oblačilo posvečujoče gnade božje; prejeli smo sv. Duha tudi v zakramentu sv. birme in pri vseh ssv. zakramentih, ako jih vredno prejemamo. Oh presrečni dnevi posvečujoče gnade božje, sv. Duh je v nas prebival, bile so tedaj prave binkošti!—Pa grozovitni greh nam je sv. Duha odpodil, in svete binkošti nam so minule!—Ali mar ni več usmiljenja, ni več pomoči? Še nam sije solnce gnade in milosti božje; poslušajmo radi božjo besedo, da nas razsveti, — prejemajmo vredno ssv. zakramente, da se očistimo greha, — obračajmo svoj jezik k božji časti in k sreči svojega bližnjega, — in ljubimo se med seboj prav po keršansko, da bomo eno serce in ena duša, in aleluja! spet bo prišel sv. Duh, bo v nas prebival, — aleluja! spet bojo vesele binkošti. Amen.

Pridiga za binkoštni pondeljek.

(Kako nas Bog ljubi.)

„Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da, kdor koli v nja veruje, se ne pogubi, temuč ima večno življenje.“ Jan. 3, 16.

V v o d.

Slišali ste sveto danešnje evangelje; povejte mi, ali niso njegove besede tako lepe in sladke, da človeku serce veselja poskakuje? „Tako je Bog svet ljubil, da je dal edinorojenega Sina, da, kdor v nja veruje, se ne pogubi, temuč ima večno življenje“; oh prelepe in presladke besede Jezusove! Sv. katolijska cerkev jih nam da danes brati, ker je sv. Duh ljubezni, „po katerem je ljubezen božja tudi v naše serca izlita“, Rimlj. 5, 5. Ja! ljubi moji, prejeli smo sv. Duha pri sv. kerstu, prejeli smo ga potem pri sv. birmi, in prejemljemo ga vselej, kolikorkrat druge ssv. zakramente vredno prejemamo.

Kje pa je tista živa in goreča ljubezen do Boga, katero je sv. Duh v naših srcih užgal, — oh v našem srcu je vse le mrtvo in merzlo; ugasnila je v marsikterem srcu tudi poslednja iskrica ljubezni božje; veliko, ja preveč je posvetne, grešne ljubezni, pa malo, ja premalo je božje, svete ljubezni! In vendar je ta sveta ljubezen nam vsem neobhodno potrebna, da se večno zveličamo. Znano vam je, kar pravi sv. apostel Pavl: „Bratje! ko bi človeške in angeljske jezike govoril, ljubezni pa bi ne imel, bi bil ko bučec bron, ali zvonec zvonec. In ko bi znal prerokovati, in vedel vse skrivnosti, in imel vso učenost, in ko bi imel vso vero, tako, da bi gore prestavljal, ljubezni pa bi ne imel, nič nisem. In ko bi razdal ubogim v živž vse svoje premoženje, in ko bi svoje telo dal, da bi zgorelo, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne pomaga“, I. Kor. 13, 1. Glejte toliko potrebna je božja, sveta ljubezen! To ljubezen do Boga v našem srcu oživiti in vneti, kažejo nam besede danšnjega sv. evangelja, kako neskončno nas je Bog ljubil, — dal je svojega Sina, — ljubezen pa išče ljubezni. Po namenu sv. binkoštnih praznikov in po volji sv. katoljske cerkve bi tudi jaz rad mrtvo žerjavico božje ljubezni oživil in vas rad vnel ljubiti Boga, ki nas je ljubil neskončno. To mislim mi naj ložej spod rok pojde, ako prelepe Jezusove besede premišljujemo: „Tako je Bog svet ljubil, da itd. . . .“ Zatoraj razdelim svoj danšnji govor takole: Bog nas je ljubil neskončno; kajti

1. dal je svojega edinorojenega Sina, —
2. dal ga je v sramotno in grozovitno smert na križu, —
3. dal ga je nam grešnikom, in
4. dal ga je, da imamo večno življenje. Poslušajte!

Razlaga.

Poprašaj široko nebo, na katerem rumeno sonce tako prijazno sije, bleda luna tako milo sveti in neštnevilne zvezde tako lepo migljajo, — poprašaj živino, in te bo ucila, ptice pod nebom, in ti bojo povedale, ogovori zemljo in ti bo odgovorila, in ribe v morju in ti bojo pripovedovale; poprašaj te in še une neštnevilne božje stvari; poglej tudi človeka,

krono vseh stvarjenih reči in žival, poglej tudi sam sebe, svoje telo in dušo, in poprašuj vse to, kaj ti bojo odgovorile vse stvari? Močnega glasa ti bojo odgovorile: „Bog je ljubezen!“ Pa močnej in glasnej oznanujejo nam to resnico lepe besede današnjega evangelja: „Tako je Bog svet ljubil!“
Kajti

1. dal je svojega edinorojenega Sina.

Neko mesto na Španskem so sovražniki terdo oblegovali. Kralj Alfonz je dolgo časa branil sebe in svoje mesto. Pa primeri se, da njegov edini sin pride sovražnikom v pest. Sedaj, so mislili sovražniki, se kralj ne bo več branil in kmalo bo mesto v njih rokah. Peljejo vjetega sina blizo mesta in vpijejo: Alfonz, ali nam daj mesto, ali pa tvoj sin mora umreti. Oh strašno in grozno za očetovo serce! Kaj je storiti: ali izročiti ljudstvo v sramotno sužnost, ali dati sina v kervavo smert? Kraljevi oče prevdarja, serce mu žalosti poka. Kar Alfonz serčno zakliče: Rajši naj umerje moj sin, ljudstvo pa naj živi! — Takih očetov ni veliko pod milim soncem, — naj bolj pri sercu so očetu njegovi otroci, posebno pa sin, ako je le on sam. Naj mu ogenj pohištva požge, voda zemlje odnese, toča polje pokonča, bolezen živino pomori: vse še prenese, vse še pozabi, ako mu le ostane njegov sin, njegov edini, ljubeznjivi sin. Glejte, Oče nebeški je nar bogatejši; ima milijone in milijone nar zlahtnejših kamenov in biserov, ima cele gore suhega zlata in srebra, — ima milijone in milijone nar lepših cvetlic in sadunosnih dreves, — ima milijone in milijone raznoverstnih žival od črviča, ki se v prahu giblje, do ponosnega leva, ki v puščavi rujove, — ima milijone in milijone ljudi od berača, ki na gnjili slami zdihuje do kralja, ki zlata in žide šumi, — ima milijone in milijone zveličanih duhov, ki mu nebeških pesem prepevljajo; glejte, vse to ima Oče nebeški, vse v nebesih, na zemlji in pod zemljo je njegovo, pa ta Oče ima le samo enega Sina, ima le enega, ljubeznivega Sina, in tega edinega, ljubelega Sina je dal! Res je, kar pravi sv. Janez I. 4, 9.: „Nar lepši nam se je skazala ljubezen božja v tem, da je Bog svojega edinorojenega Sina poslal na ta svet!“ Zakaj ga je poslal?

2. dal ga je v sramotno, grozovitno smert na križu.

Prelepo od te reči govori častitljivi oče Ludvik Granški, rekoč: „Neskončno veliki Bog, ne od sile primoran, ampak iz čiste ljubezni, je z visokih nebes k nam prišel v to dolino revšine in nadlog, je umerjoče telo sprejel, butaro naših dolgov na se vzel in nas odrešiti grozovitne bolečine terpel, kakoršnih še ni nihče občutil, in jih tudi nihče preterpeti ne more! — Iz ljubezni do mene, o Gospod! si bil v hlevu rojen in v revne jasli položen; za me si bil obrezan, in si moral iz domače dežele v Egipt bežati; za me si bil toliko preganjan, toliko zasramovan in toliko zasmehovan! Iz ljubezni do mene si se postil, si cele noči prečul, težavne pota delal, pot in solze preliljal, in mnogotere težave prenašal! Za me si bil vjet, od svojih zapuščen, zatajen, prodan, zdaj pred tega zdaj pred unega sodnika peljan in pričo njih po krivem tožen; po glavi so te bili in ti v obraz pljuvali, bil si zasramovan in tepen, s ternjem kronan in preklinjan, na križ pribit, umorjen in pokopan!“ Vse to je terpel edinorojeni, ljubeznivi Sin božji Jezus Kristus! Oče nebeški je vse to dobro vedel; gledal in vidil je od vekomaj, kaka se bo njegovemu Sinu godila; po prerokih je tudi dal natajčno naznanovati in popisovati, kar je Jezusa Kristusa čakalo; — in vendar je dal svojega edinega Sina! In tudi božji Sin je vse dobro in jasno vedel, kaj in koliko bo moral terpeti, saj je svojim učencem rekel: „Glejte, gremo gori v Jeruzalem, in vse bo se dopolnilo, kar je pisano od Sina človekovega po prerokih. Izdan bo namreč nevernikom, in bo zasramovan, raztepen in zapljuvan, in potem, ko ga bojo raztepli, ga bojo umorili“, Luk. 18, 31. Božji Sin je vse to vedel, in vendar je prevzel to težavno opravilo; Oče nebeški je vedel, kako terpljenje in kako grozovitna smert svojega edinorojenega, ljubeznivega Sina čaka, in vendar ga je dal! Začesdel je to storil, komu ga je dal?

3. dal ga je nam grešnikom.

O večni Bog! kaj je človek, da si ga toliko ljubil, in iz ljubezni se tudi njega usmilil! Ali ga je mar po nedolžnem nesreča zadela, da je bil odrešenika potreben, ali je mar po nedolžnem večnemu pogubljenju zapadel! Oh naka,

naka; sam je grešil, sam Tebe zapustil, sam se satanu udal! Svojevoljno je postal grešnik in tvoj sovražnik! Že prvi človek v paradizu je grešil in Boga žalil; za njim so grešili judje in ajdje in doprinašali hudobij, da jih je le misliti strah in groza, — in uganjali so to celih štirinajst let, in hudo žalili Očeta nebeškega. Pošiljal jim je preroke, svete učenike in opominjevavce, naj bi zapustili grešne pota in se k njemu obrnili, pa kaj počenjajo? Nekatere teh prerokov so pretepali, nekatere preganjali od mesta do mesta, nekatere so kamnjali, in tako prelijali pravično kerv. Slednjič je poslal svojega Sina, pa kaj počenjajo ž njim? Pogledajte ga na sv. križu? Pogledajte ga, nosi ternjevo krono na glavi, njegove roke in noge so prebodene in na križ pribite, njegovo serce je ranjeno in odperto, njegova kri terdo zemljo namaka; kdo je ta? Božji Sin je, ki ga je dal Oče nebeški; vse to je On dobro vedel in vendar ga je dal — morebiti svojim prijateljom in ljubejem? ne, ne nam ga je dal hudobnim grešnikom in nehvaležnim sovražnikom. Mi, mi grešniki smo upili: Križaj ga, križaj ga, mi smo ga na križ pribijali, in nam ga je dal! Pa vendar naša hudobija in nehvaležnost sega še dalej; vidimo Sina božjega na križu viseti in umreti iz ljubezni do nas, vemo dobro, da ga je dal Oče nebeški za nas, — in še grešimo in žalimo Boga! Vedel je vsevedoči Bog, da bo kristjanov, ki Jezusu ne bojo verovali, ki bojo njegove nebeško lepe nauke zasmehovali in zamečevali; — vedel je, da bo kristjanov, ki se bojo keršanskih naukov ogibali, in božjo besedo le merzlo poslušali; — vedel je, da bo kristjanov, ki bojo za Jezusove zapovedi in prepovedi malo marali, in le živeli po svojih mesnih in grešnih željah, ki bojo svoje nebesa le tukej na zemlji iskali in le za posvetne reči skerbeli; — vedel je, da bo kristjanov, ki bojo se presv. zakramentov le redko posluževali, da bojo cerkve in spovednice prazne stale, da bo božja miza sicer pogernjena, pa gostov ne bo; vse to je vedel Oče nebeški, in vendar je dal svojega edinega, ljubeznjivega Sina ravno nam, ki bomo tako nehvaležno in gerdo ravnali, dal ga je nam grešnikom in sovražnikom!

Slišali smo že, da se je kak zvest prijatelj za svoje prijatle in ljubeje poskusil in potegnil, kaj preterpel ali v dar

prinesel, ja! clo svoje življenje dal. Tigran, armenski kralj, je imel dobro in čedno ženo; ljubil jo je preserčno. Pa primeri se, da je Persovski kralj Cir v vojski obedva vjel. Cir vpraša Tigrana, kaj bi hotel dati, da njegovo ženo spet izpusti. Tigran odgovori: Ko bi imel še svoje kraljestvo, bi ga rad za njo dal; sedaj pa nimam nič drugega, kakor kri in življenje, tudi to veselega serca v dar prinesem. Cira, to slišati, močno gane, oba izpusti, in jima verne poprejšno kraljestvo. Tigran je bil pripravljen, življenje dati za dobro in ljubo ženo; pa kdo je slišal, da je kdo svoje bogastvo, svojo čast, svojo kerv in življenje daroval za svoje sovražnike. To je storil le Oče nebeški sam, on je dal svojega Sina za grešnike in sovražnike: „Večje ljubezni nihče nima od te, da življenje da za svoje prijatle“; Oče nebeški je pa dal svojega Sina za svoje sovražnike! Oh ljubi moji! te neskončne ljubezni moje serce občutiti in moj jezik izreči ne more; le zdihovati zamorem: „Oj ljubezen večna, ljubezen neskončna!“ — Čemu pa je dal Oče nebeški svojega Sina nam grešnikom in sovražnikom? —

4. dal ga je, da imamo večno življenje.

Nič nečistega ne pojde v nebeško kraljestvo. „V krivici smo pa spočeti, in v grehah nas je naša mati spočela“, psl. 50, 7. In ko zrastemo, raste tudi naš dolg, vsak dan grešimo in žalimo Boga. Ta dolg za nas plačati, naših grehov nas omiti, je dal Bog svojega Sina. Že prerok Izaija je to napovedal: „On (Jezus) je ranjen za naših grehov del, potert za volj naših pregreh; Gospod je pregreho nas vseh njemu zadel“, Iz. 53. Tudi sv. Janez je s perstom na Jezusa kazal in klical: „Glejte jagne božje, katero odjemlje grehe sveta“, (Jan. 1, 29. In kako sladke so besede, ki jih je pisal sv. apostel Janez L 2, 2.: „On (Jezus) je sprava za naše grehe, ne samo pa za naše, ampak tudi za grehe vsega sveta.“ Jezus nas pa ni samo le grehov odrešil, nas je tudi prerodil v Bogu dopadljive in ljube otroke, je ponovil božjo podobo na naši duši, nam je zaslužil milost in gnado božjo: „Vi ste prejeli duha otroštva, piše sv. Pavl, v katerem klicete (k Bogu): Aba, ljubi Oče“; in sv. Janez nam milo govori: „Glejte, kakošno ljubezen nam je dal, da otroci se božji imenujemo in tudi sme.“

Jezus je izkopal sedem čudnih studencev, sedem sv. zakramentov, iz katerih nam dotaka božja gnada in milost. Postavil je na gori Kalvarii sv. križ, je na njem za nas umerl, in od tistihmal teče iz pod križa Jezusovega prečudnih sedem studencev: „Kdor je žejen, naj pride k meni in naj pije“, kliče Jezus. „Kdor v mene veruje, poteko potoci žive vode iz njegovega oserčja“, Jan. 7. Grehov očistil in v božje otroke in prijatelje nas je Jezus prerodil po svetem Duhu in nam toraj odperl vrata nebeške. Nebesa so nam odperle aleluja; Oče nebeški je zategadel poslal svojega Sina: „Bog ni poslal svojega Sina na svet, da bi svet sodil, temuč da bi bil svet po njem zveličan, — prišel je Sin človekov iskat in zveličat, kar je bilo zgubljenega.“ Zatoraj je Jezus svojim žalostnim učencem rekel: „Ne žalujte, ne zapustim vas sirot. V hiši mojega Očeta je veliko prebivališč, grem vam prostor pripravljat. In ko odidem, in vam mesto pripravim, bom spet prišel in vas bom k sebi vzel, da bi bil tudi vi, kjer sem jaz“, Jan. 14, 2. Bog je neskončno bogat, ničesar ne potrebuje, Bog je neskončno srečen, ničesar ne more njegove sreče motiti. Noben dobiček, nobena sreča, nobeno veselje ga ni gnalo, da je dal svojega Sina, gnala ga je sama ljubezen do nas, dal je svojega edinega, ljubeznivega Sina v smert, v grenko smert na križu, da bi mi živeli večno, živeli večno srečno v svetem raj. Pa nehati moram, da se mi serce ohladi; da bi imel angeljskih jezikov in bi govoril do konca sveta, božje ljubezni do nas bi vendarle ne popisal!

S k l e p.

V starih pismih se bere, da je bil hudoben, do konca spačen mladenč. Šel je nek večer pod milo nebo in je jel strašno preklinjati. V svoji norosti in hodobiji zagrabi svoj meč, ga proti nebu suče in kliče: Bog, če si res in če moč imaš, pokončaj me! Kaj se zgodi? Listič, bel kakor sneg, z nebes priplava in mu pade pred noge. Pobere ga in na njim vidi zlato pisane besede: „Usmili se me, o Bog po svojem neskončnem usmiljenju!“ Gnada božja zasveti v njegovo černo serce, spozna, da se ga Bog usmiliti hoče; se ve da se čudi

in stermi, da more Bog tako usmiljen biti in da tolikemu grešniku usmiljenja ponuja. Upanje se rosi v njegovo serce, solze ga polijejo, ljubezen se unema, — poklekne, časti in hvali Boga, ki je nezapopadljivo usmiljen, in tudi grešnika še ljubi. Domu se verne, resnično se poboljša, ljubi Boga in v Gospodu umerje! Veste, ljubi moji! kdo je ta mladenč? Mladenč je ves človeški rod, ki je doprinašal strašnih hudobij in pregreh, je preklinjal Boga in se puntal. Beli listič pa je Sin božji, ktereга je usmiljeni Oče nebeški na svet poslal; dal je Oče svojega edinorojenega, ljubeznivega Sina, dal ga je v sramotno in grozovitno smert na križu, dal ga je grešnikom, dal ga je, da imamo večno življenje. On je prinesel seboj bel listič iz nebes, na katerem se svetijo zlato pisane besede: Usmiljenje in življenje! — Oh nezmerna ljubezen, to je ljubezen, od ktere pravi sv. Pavl Efež. 3, 14.: „Spoznajte, kako široka in dolga, kako visoka in globoka je ljubezen božja, in spoznajte tudi ljubezen Kristusovo, ktera um presega.“ Ljubezen pa je vredna ljubezni, dajmo ljubezni njemu, ki nas je ljubil do smerti! Ja, ljubi poslušavci moji! Ljubimo Boga, pa ne samo v besedi, temuč v djanju in resnici; in veste, kako? „Kdor moje zapovedi spolnuje, ta je, ki mene ljubi“, pravi Jezus. Terdi in prisegaj iz zemlje do nebes, da ljubiš Boga; ako ne spolnuješ njegove svete volje, so vse tvoje obljube in prisege prazne in lažnjive, grešne in pogubljive! Oh pridi toraj sv. Duh, napolni serca svojih vernih, in ogenj svoje ljubezni v njih unemi, — ogenj prave, svete ljubezni, da vsi spolnujemo tvojo sveto voljo in imamo večno življenje! Amen.

Pridiga za prvo nedeljo po binkoštih.

(Od presvete Trojice; govoril L. F.)

„Pojdite in učite vse narode, kersčujte jih v imenu Očeta, Sina in svetęga Duha.“
Mat. 28, 18.

V v o d.

Ko je otrok še majhen, vzame pridna mati njegove nedolžne rokice in otroka se pokrižati uči. To je pa za otroka in za pridno mater nar lepši čas, ktereга vse žive dni ne

zabita. Komaj se otroku jezik odvezati začne, da prve besede poganja, ga pridna mati uči: Bog Oče nas je stvaril, Bog Sin nas je odrešil, Bog sveti Duh nas je posvetil. Prav tako, ljube matere — le tudi ve tako storite! saj naša ljuba mati katolijska cerkev po enakem ravna. Kdo bi pa tudi mogel lepe in močnejše podlage staviti keršanski veri in keršanskemu življenju kakor je ta resnica: Bog Oče nas je stvaril, Bog Sin odrešil, Bog sv. Duh nas je posvetil. Na to resnico smo kerščeni, ta resnica je zastava našega upanja in zveličanja. Odrastili ste, pa tega nauka še niste zabili; mnogokrat ste se že pokrižali, mnogokrat ste ime presvete Trojice imenovali, pa še vam je ta resnica tako visoka, da je človeška pamet ne more preseči. Ne čudite se temu, Bog prebiva v nedosegljivi svetlobi. — Je vam popolnoma razjasniti tudi jaz ne morem. Vemo pa, da nam je to resnico sam Bog, večna resnica, razodel, in to je katolijskemu kristjanu zadosti. Da si je ravno ne moremo s svojim umom preseči, jo vendar hočemo premišljevati, ker je temelj, prvi steber naše vere, našega upanja, naše ljubezni, in jo verovati vsakemu katolijskemu kristjanu ni le potrebno, ampak tudi zapovedano. „Trije so, ki v nebesih pričujejo: Oče, Sin in sv. Duh“, 1. Jan. 5. Premišljevali pa bomo:

„Kaj nas resnica od presvete Trojice za naše življenje uči?“

Prpravite se!

Razlaga.

Prerok Izaija je zamaknjen vidil Gospoda Boga na visokem prestolu sedeti, in angelji Serafimi so ga obdajali, šestero perutnic je vsak imel, z dvema si je zagrinjal obličje, z dvema je zakrival noge, z dvema se je v višavi obderžal. Klicali so pa in prepevljali: „Svet, svet, svet je Gospod Bog vojskinių, nebo in zemlja je polna njegove časti.“ Zamajali so se okrajniki pragov od glasov kličejočih, in svetišče je bilo z dimom napolnjeno. Tudi Janez evangelist je v zamaknenju vidil bil božji prestol, krog trona pa čvetero angeljev Serafimov, vsak je imel šestero perutnic; neprenehoma

so klicali noč in dan: „Svet, svet, svet je Bog, Gospod Vsegamogočni, kateri je bil, ki je, in kateri bo prišel.

Kaj pomeni to trojno Sveti, katero angeli Serafimi prepev-ljajo? Trojno Sveti se presveti Trojici prepevlja; dim pa, ki je svetišče napolnil in preroku božji prestol zakril, nas opominja, da nam je nemogoče tiste skrivnosti popolnoma razumeti, katero je božja modrost s skrivnostno meglo zagernila. „Velika skrivnost, uči sveti Bernard, je presveta Trojica, vse ča-stivredna, pa nezapopadljiva skrivnost, in prederzno bi bilo, jo z umom preseči hoteti, pobožno pa je, jo verovati. Ponižno tedaj verujmo, kar nam je božja modrost od presvete Trojice razodela. Ta pa uči, da je en sam Bog v treh peršonah; vse tri božje peršone so od vekomaj, toraj večne, vse enako svete, pravične, mogočne, dobre, modre in popolnoma od vekomaj, pa vendar niso trije bogovi, temuč en sam Bog.

1. Perva peršona je Bog Oče, ki nas je stvaril. Že na prvem listu sv. pisma beremo: „V začetku je Bog stvaril nebo in zemljo“, Moz. I. Stvaril je nebo in zemljo; zemljo in vode je z živalmi napolnil, zemlja je zeliša rodila, na nebu so se neštivilne trume zvezd po noči lesketale, po dne pa sonce vse razgrela in razsvetilo. Ko je pa zemlja bila tako pripravljena, je Bog stvaril človeka, krono vseh stvari. Ni ga stvaril, kot druge stvari, katerim je le veleval: Bodite in bile so. Truplo je iz zemlje vpodobil; in dušo neumerjočo njemu vdihnil. Zato se človek ne samo po duši loči od drugih stvari, ker je njegova duša neumerjoča in po božji podobi, temuč tudi truplo človeško je častitljivše od vseh drugih stvari. Stvaril nas je Bog Oče, in po svoji podobi nas je stvaril. Sv. Bazili uči: „Človek hočeš svojo imenitnost zvedeti in spoznati, preberi prigodbo, kako te je Bog stvaril.“ Zakaj nas je Bog stvaril? Stvaril nas je Bog, da bi njemu vselej lastni bli; on je naš Gospod, naš Oče, — in mi bi imeli biti njemu pokorni sini. Stvaril nas je sam Bog, in nam neumerjočo dušo po svoji podobi dal, da bi to podobo božjo v svoji duši neoskrunjeno varovali. Svoje namest-nike nas je na svetu postavil, da bi čez druge stvari gospodovali, ne pa, da bi se jim za sužne podali.

David v psalmih uči: „Kdo je človek, da se ti o Bog njega spomniš; malo od angeljev si ga ponižal“, ps. 8, 6.

Svetost, pravičnost, neumerjočnost nam je dal za doto, da bi sveto, pravično živeli, in za takšno življenje plačilo v večnosti prejeli. Zato nas apostelj opominja: „Ponovite se v duhu in oblecite novega človeka, ki je po Bogu stvarjen v svetosti in pravičnosti“, Ef. 4, 23, 24. Preljubi! alj ste kedaj pomislili, kakošne velike resnice te kratke besede zapopadajo: „Bog Oče nas je stvaril?“ Poslušajte, tudi strašno odgovornost nam nakladajo! Bog nas je stvaril, da bi mu služili, in bli kakor dobri, pokorni, ponižni otroci. Smo pa tudi mi vselej tako bli? Dušo nam je dal po svoji podobi; mi pa podobo božjo zametujemo, omadežujemo, clo pokončamo! Svoje namestnike in gospode čez vse stvari nas je postavil; ljudi se pa nečimernim rečem v sužnost podajajo!

Bog Oče nas je stvaril, iz ljubezni — po svoji podobi, za nebesa, — ljubimo ga toraj tudi mi, kakor očeta, in sveto po keršansko živimo, da podobo božjo hranimo; le njemu živimo, le njemu služimo, da obljubljeni in pripravljeno plačilo v nebesih dobimo: „To je večno življenje, uči Jezus, da tebe edino pravega Boga spoznajo, in Jezusa Kristusa, kterega si poslal“, Jan. 17, 3. Sv. Avguštin uči: „Ti o Bog, si vse človeku podvergel, da se človek tebi podverže. Zunanajno si stvaril za truplo, truplo za dušo, dušo za se, da le tebi živi in tebe samega ljubi.“

2. Druga peršona je Jezus Kristus, ki nas je odrešil. Kdo je Jezus in kdo smo mi? Človek iz ljubezni in po podobi božji stvarjen, je Bogu nepokoren, zgubi svetost in pravičnost, ktero je za doto od stvarnika imel, ljubčik božji se Bogu zoperstavi in se ogerdi z madežem greha. Pravični Bog kaznuje pregreho nepokorščine, v kaznovanju se pa nar svitlejši žark božje ljubezni zasveti. Edinega Sina odrešenika poslati obljubi. Pomislimo, kdo je Jezus naš odrešenik, in kdo smo mi! za kako drago ceno nas je odrešil, in kako slabo se mu zahvalujemo! Kdo je Jezus? Edini, nar ljubši Sin božji, sam Bog to nam spričuje, ko je pri Jezusovem kerstu iz nebes govoril: „Ta je moj ljubi Sin, nad katerim imam dopadenje.“ Jezus je sam Bog od vekomaj, vse-mogočni nar svetejši. In kdo smo mi? Revne stvari vsakemu migleju vsemogočne roke božje podverženi. Sv. Tomaž Kempčan uči: „Ti si reven, kjerkoli si in kamorkoli se oberneš,

ako se k Bogu ne oberneš.“ In ta Jezus, Sin božji, in sam Bog se je radovoljno podal v terpljenje, in je umerl na križu, da bi nas odrešil, nas grešne, revne stvari! „Za drago ceno ste odkupljeni, ne za minljivo zlato in srebro, temuč za nar drajšo kerv Jezusa Kristusa“, I. Pet. 1, 18, 19.

Beseda za besedo je premišljevanja vredna! Kdo da kej za prijatelja? kje bi se pa našel, da bi za prijatelja dal življenje? Jezus je pa za nas, ki smo Boga sovražili in žalili, ne minljivo blago, temuč svoje življenje dal, svojo drago kerv pretil. Kako bomo toliko ljubezni našemu odrešeniku povernili? Poverniti je nikdar ne moremo: „Človek, kaj imaš, vpraša sv. Duh, da bi od Boga ne bil dobil?“ Kaj zamoreš dati Bogu, da bi on pred ne bil imel? „Samo ljubiti ga moremo, to je pa tudi vse, kar Jezus, odrešenik, od nas tirja.“ Ker nas je Bog toliko ljubil, ga moramo ljubiti tudi mi“, Jan. 4, 19.; in sv. Pavl uci: „Za drago ste odkupljeni; častite in nosite Boga v svojem telesu.“ O kako malo je, kar Bog od nas tirja, proti temu, kar nam božja ljubezen poda. Jezus le samo želi, da bi ga ljubili, da bi ga spoznali in križ voljno za njim nosili. — Svetega Nestorja, škofa v Magydi, so neverni zgrabili in pred ajdovskega poglavarja peljali. Poglavar ga vpraša: „Kako ti je ime?“ „Hlapec mojega Gospoda Jezusa Kristusa“, mu serčno odgovori. Še enkrat ga vpraša poglavar, kako bi mu bilo ime. Svetnik mu pa spet odgovori: „Moje pravo ime je kristjan, moje navadno ime je pa Nestor.“ Opo-minja ga še poglavar, da bi radovoljno molikom daroval, in obeta mu visoke časti in obilno darov; sveti mučenik se ne da motiti, proti nebu pogleda, se pokriža in govori: „Razmesari, raztergaj moje truplo, — pa dokler bom dihal, svojega Gospoda Jezusa Kristusa ne bom zatajil.“ Poglavar ga križati veli, pa še z križa verne kristjane k stanovitnosti opominja.

Ljubi kristjani! nam je veliko ložej Jezusa spoznati, grozovit-neži nas ne zalezujejo, tudi ajdovski poglavarji nas moriti ne morejo; zato je pa greh toliko veči, ako Jezusa vendar zatajimo. Imamo časa, idimo tudi v delavnikih k sv. maši, večkrat v letu se k sv. spovedi pripravimo. Naj se nam tudi kateri posmehujejo! Ali bomo se dali od njih motiti? ali bomo mar zavolj posmeha malo-vrednežev Jezusa zatajili? kako malovredni, kako slabi kristjani bi bli! Jezus je kerv in življenje za nas dal in na sramotnem križu

za nas umerl. Slušaj Jezusa: „Kdor me bo pred ljudmi spoznal, ga bo tudi človekov sin pred angelji spoznal. Kdor me ne bo pred ljudmi spoznal, ga pa tudi jaz ne bom pred angelji spoznal“, Luk. 12, 8, 9. Častimo Jezusa in spoznajmo ga pred celim svetom, zakaj on nas je odrešil!

3. Tretja božja peršona je sv. Duh, ki nas je posvetil. Odrešeni človek pa le kmalo spet pridobljeno pravičnost zgubi, za drago Jezusovo kerv odkupljeni se hitro spet grehu v oblast poda. Ali božja ljubezen spet po drugih potih za njega skerbi. Obilnost Jezusovega zasluženja in pridobljenih gnad je svetemu Duhu izročila, da jih sv. Duh zveličanja potrebnim in željnim dušam podeluje; zatoraj pravimo: sveti Duh nas posvečuje. Sv. Duh je tretja peršona, in pravi Bog od vekomaj. Vsaka stran sv. pisma nam pričuje, kaj je delal sv. Duh. Sv. Duh je oči prerokom odperl, in jim je dal zastopnosti, da so gledali in razumeli skrivne prihodne reči. Jezus tudi svojim učencem sv. Duha obljubi, da bo pri njih ostal, jih tolašil, razsvitloval, učil in poterdoval. Kaj pa sv. Duh nad nami dela? Sv. Duh nas posvečuje, nas greha očisti, in nam po Jezusu zasluženno gnado deli, da smo spet otroci božji, deležni nebeškega kraljestva. Posvečuje nas posebno v sv. zakramentih. Sv. Duh je, ki v zakramentu sv. kersta madež poerbanega greha izbriše, in nas v čast otrok božjih povzdigne. „Kdor ni preroben v vodi in v svetem kerstu, ne pojde v nebeško kraljestvo.“ Jan. 5, 3. Sv. Duh nam v zakramentu sv. pokore zgubljeno gnado božjo v novič deli, pri sv. birmi nas v veri in stanovitnoti poterdi, v sv. rešnjem telesu nam neštevilnih dobrot podeli, v sv. olju za pot v večnost pripravi, v sv. mašnikovem posvečenji in zakonu s potrebnimi darmi oskerbi, opravila in dolžnosti teh imenitnih stanov spolnovati. Mnogoverstni so darovi sv. Duha, nar imenitnejši pa ta, da nas posvečuje. Kako bi se pa sv. Duhu zahvalili? S tim, da gnado božjo skerbno v sercih hranimo, zakramente vselej vredno pripravljene prejemamo, in mir in ljubezen med seboj imamo, ker je Duh duh, miru in ljubezni.

Sv. pismo nas še uči: „Alj ne veste, da ste tempelj sv. Duha, in da Duh božji v vas prebiva.“ Prevdarite te besede, naše truplo tempelj sv. Duha, ni tempelj z kamenja postavljen, ampak živi tempelj živega Boga. Bogu posvečeni tempelj se mora

čedno hraniti, da bi bil Boga vredno prebivališče, kako pa hranite svoje trupla? O kako gerdo jih nekteri omadeževajo z vsaktero pregreho in hudobijo, da so nečednemu ostudnemu hlevu bolj podobne, kakor tempeljnu živega Boga. Slušajte sv. Duha: „Če kdo tempelj božji oskruni, ga bode Bog pokončal. Tempelj božji je svet.“ Gorje tedaj vam, ki svoje trupla z grehom in nečistostjo oskrunjate. Serce bi imelo biti oltar živega Boga, pa vsi moliki se pred v nekterih sercih častijo, le pravi Bog je zaničevan. Preljubi, ne tako, častite in nosite Boga v svojem truplu; zakaj sv. Duh nas posvečuje.

S k l e p.

To so nar imenitnejše resnice in nauki od skrivnosti presv. Trojice. Zdihnimo in molimo s sveto Jedertjo k presv. Trojici: „Sprejmi nas o večni Oče v svojo očetovsko ljubezen, da skoz radovoljno pokorščino k tebi pridemo. Sprejmi nas božji Sin v svojo bratovsko ljubezen, da boš naš prijatelj, učenik, vizar. Sprejmi nas Bog sv. Duh v svojo usmiljeno prijaznost, da našega duha razsvetliš in krepčaš. Sprejmi nas presveta Trojica v svojo neskončno milost, da se tvoja sveta volja v nas in nad nami dopolni.“ Amen.

Pridiga za drugo nedeljo po binkoštih.

(Božja večerja na zemlji.)

„Nek človek je napravil veliko večerjo, in jih je veliko povabil.“ Luk. 14, 16.

V v o d.

K velikemu prazniku je Jezus iz Galileje v Jeruzalem romal. Po potu je lepo in prijazno učil in bolnike ozdravljaval. Nek farizej ga je na tem potu na gosti povabil. Pripeljejo mu v hišo vodeničnega človeka, naj ga ozdravi. Jezus to res stori, farizeji pa mermrajo, kajti ravno je bila sabota. Božji učenik jih pa vse prepriča, da dobro delati tudi v saboto ni greh. Z Jezusom vred je bilo še več drugih povabljenih, in ti so si perve sedeže pri mizi izberali. Jezus to viditi jim je povedal priliko in jim pokazal, da ni modro in prav izberati si pervih mest, temuč lepo je, se

vsesti na poslednje mesto pri mizi. Slišati te prelepe Jezusove nauke, nek gost izmed povabljenih izdihne: „Blagor mu, kateri bo kruh jedel v nebeškem kraljestvu!“ Potem Jezus besedo prevzame in pove priliko, katero ste ravno slišali v evangelju. „Nek človek, pripoveduje Jezus, je veliko večerjo pripravil, in povabil svoje prijatelje, znance in sosede. Prišla je ura in večerja je bila pripravljena. Gospod toraj pošlje svojega hlapca, jih na večerjo vabit. Pa nehvaležni gerduni nočejo priti in se prazno izgovarjajo, da nimajo časa.“ Kako je dobrega gospoda v sercu peklo slišati, da gostje nočejo priti. Po pravici se je razserdil in ravno za tega del jih je tudi zaverigel. Poslal je po hrome, uboge, slepe in kruljeve in ti so se z njim gostovali in veselili: „Povem vam pa, da noben unih mož, kateri so bili povabljeni, ne bo okusil moje večerje.“ —

Kaj neki pomenja ta prelepa Jezusova prilika? Cerkveni učeniki jo mnogoverstno razkladajo. Nekteri pod veliko večerjo nebeško kraljestvo zastopijo, kjer izvoljeni božji večno veselje uživljajo. Drugi pravijo, da velika večerja je zakrament presvete tega rešnjega telesa, kjer verni Jezusovo predrago meso in rešnjo kerv v podobi belega kruha prejmljejo. Tretji pa učijo, da velika večerja pomenja sv. katoljško cerkev, kjer kristjani dragih in svetih jedi dobivljajo. Za današnjo pridigo se izvolim jaz tretjo priliko in pravim:

„Sv. katoljška cerkev je velika božja večerja na zemlji.“

Predenj začnem, prosim za poterpljenje!

Razlaga.

V sv. pismu ima sv. kat. cerkev več imen: imenuje se ženfovo zerno, ki je nar manjše seme, pa zraste veliko drevo; imenuje se mesto na hribu, da ga vsakdo lahko že od daleč vidi; tudi mreža, v kateri se nahajajo dobre in malopridne ribe; imenuje se božje kraljestvo, kjer živijo pravični in hudobni, in velika njiva, na kateri raste pšenica in ljulika. V današnjem sv. evangelju se pa imenuje velika večerja ali gostija. In res!

1. Sv. katoljška cerkev je večerja.

Pri večerji ali gostiji človek je in pije, se veseli in oživi. Tudi sv. cerkev ima dragih in močnih jedi in pijač, ima serčnega

in sladkega veselja. Res ne za umerjoče truplo, pa človek ima še kej višjega in imenitnejšega, — sv. cerkev je večerja za neumerjočo dušo. Ta jed za dušo, ta dušna hrana je najpred božja beseda; kajti Jezus Kristus sam je rekel k skušnjavcu: „Človek ne živi samo le od kruha, ampak od vsake besede, ktera pride iz božjih ust“, Mat. 4, 3. In katoljški kristjani res ne morejo se pritožiti, da bi te dušne hrane stradovali: v pridigah in kerš. naukih, v spovednici in na prižnici, v cerkvi in šoli se jim ponuja in deli ta dušna jed. Le škoda, da marsikomu ne diši in ne prileže se! Ali mar ta jed ni žlahtna in sladka? Slišati: tam goraj v nebesih kraljuje Oče nebeški, ki nas priserčno ljubi, očetovsko za nas skerbi, in premodro nas vodi, kar nas toraj zadeva, bodi sreča ali nesreča, bodi si veselo ali žalostno, vse nam pošilja ravno ta ljubi Oče, ali to ni žlahtna in dobra jed. Slišati: tam goraj v nebesih nam je pripravljeno nezmerno in neskončno veselje, to ali uno imaš storiti, tega ali unega se imaš varovati, vse, kar tukaj dobre volje delaš in opravljaš, vse, kar tukaj poterpežljivega serca prenašaš in terpiš, vse bo večno plačano, ali to ni slajši kot med, in boljši kot vsaka jed? Slišati: ako si grešil in žalil svojega Boga, ne obupaj; Bog je neskončno usmiljen, so veliki tvoji grehi, večje še je njegovo usmiljenje, poglej na sv. križ, božji Sin je plačal tvoj dolg; ali to ni več vredno, kot sedeti tudi pri cesarskej mizi? Žlahtna jed je toraj božja beseda, ki jo oznanuje sv. kat. cerkev; pa vendar, oh stermite! sv. cerkev hrani še boljšo in še žlahtnejšo jed, poglejte tamle v sv. tabernakeljnu; ta jed je presv. rešnje telo. Jezus sam je rekel: „Moje meso je res jed in moja kri je res pijača; kdor jé moje meso in pije mojo kerv, ostane v meni in jaz v njem; ta je kruh, kateri je z nebes prišel, ne kakor so jedli vaši očetje mano in umerli; kdor jé ta kruh, bo živel vekomej“, Jan. 6. Prejemati tistega, kterega nebo in zemlja ne presežeta, kralja vseh kraljev, ali to ni žlahtna in imenitna jed? Prejemati tistega, ki nas je ljubil do smerti, do grenke smerti na križu in nam odperl vrata nebeske, ali to ni dobra in sladka jed? Po vsej pravici moli toraj sv. cerkev po vsakem sv. obhajilu: „O sveta večerja, v kateri se Kristus prejema, spomin njegovega terpljenja obhaja, duša z gnado napolni in se nam zastava večnega življenja deli!“ Sv. kat. cerkev je toraj res večerja ali gostija, žlahtne in drage jedi

se posajajo na mizo: božja beseda, od katere piše sv. Krizostom: „Kar je telesu jed, to je duši božja beseda“; in presveto telo in rešnja kri v podobi belega kruha, ki nas živi in redi v večno življenje. —

Sv. kat. cerkev je pa tudi:

2. Velika večerja.

Sv. cerkev — božje kraljestvo na zemlji — je Bog začel staviti o začetku sveta. Najprej je sam govoril ljudem in jih klical v svoje kraljestvo. Potem je pošiljal bogaboječe očake in preroke, ki so ljudi opominjali, učili in klicali; — slednjic je poslal Jezusa Kristusa, nas vse vabit v svojo cerkev in nas zveličat: „Velikokrat in po mnogih potih, pravi sv. Pavl Hebr. 1, 1., je nekdanj Bog govoril očakom po prerokih, in zadnjič tiste dni nam je poslal svojega edinorojenega Sina Jezusa Kristusa.“ Ta si je pridobil sv. cerkev na križu, jo postavil na sv. Petra in poklical vse ljudi vseh dežel in jezikov; kajti rekel je svojim učencem: „Pojdite in učite vse narode in kerščujte jih!“ Mat. 28, 18. Binkoštno nedeljo stopi narprej sv. Peter ves poln sv. Duha, oznanjuje množicam Jezusa Nacarenskega, kterega so oni na križ pribili in umorili, Bog pa ga je obudil, govori jim tako živo, da se jih več kot 3000 za Jezusa oglasi. Bili so kerščeni in Jezusovej cerkvi pristeti. To je bil prvi začetek Jezusove cerkve.—Po besedah svojega mojstra se podajo ubogi, zaničevani ribiči križem po svetu, oznanjajo vesel glas Jezusovega nauka in kerščujejo vse, ki so sprejeli njih nauk. Nesejo znamenje sv. križa v dežele juterne, kjer mlado solnce ustaja, ga pa tudi zasadijo v zahodne kraje, kjer večerno solnce k božji gnadi gre; oni učijo černe zamorce gorkih krajin, kjer velike vročine pesek gori, pridigovajo pa tudi po merzlih deželah, kjer ljudje v večni zimi prebivajo. Sv. Peter, pervak in knez vseh aposteljnov, pride v imenitno ajdovsko mesto Rim, in ribljenja navajen verže svojo mrežo in vjeme jih veliko v svojo zveličansko mrežo.—Tukaj zida svojo cerkev in pošilja svoje pomagavce na vse strani. Tudi v naše kraje, kjer so ajdovski Slovenci prebivali, pridejo oznanovavci sv. kerš. vere. „Tudi na ljubo slovensko zemljo, ki nas je rodila in zibala, je Bog obernul svoje milostljive oči. Na bregu jadranskega morja, kake tri pošte od sedajnega Tersta, stalo je veliko in ime-

nitno mesto Oglej, in v to mesto pride sv. evangelist Marka okoli l. 46 po Kristusovem rojstvu.

Z gorečo besedo oznanuje našim prededom, ki so ondi prebivali, veseli nauk od našega odrešenja po Kristusu, jim dokazuje jasno in očitvidno, kako neumno je malikovavstvo, in milo jih vabi, naj bi se udali Jezusu in njegovi zveličanski veri. Koliko ravno jih je spreobernal in kerstil, nam ni ničesar znanega; samo toliko vemo, da eden njegovih naj zvestejših učencev bil je nek oglejsk meščan, Mahor po imenu, in ker Oglej stal je na slovenski zemlji, sodimo in menimo, da sv. Mahor je prvi nam znani Slovenec, ki se je pokristianil in pod bandero Jezusa Kristusa stopil“ (glej „Cvetje kerš. slov. zemlje; drugod se izvoli kak drug oznanovavec sv. Maksimilian, sv. Viktorin itd.) Sv. Mahor je zasjal seme šv. kerš. vere na slovensko zemljo, dobro je kalilo in obilno sadja obrodilo. Taka se je godila po drugih deželah; goreči oznanovavci so sčasoma priromali med vse narode in zasjali seme sv. evangelja. In tako se je razširila sv. cerkev po celem svetu, in kjer so tedaj znani ljudje, tam se tudi oznanuje božja beseda in se zavživlja presveto rešnje telo. Glejte, kako velika je večerja sv. kat. cerkve, njena miza je pogrnjena in sega od enega konca sveta do drugega. ✕ Res je, da je še veliko ajdov in nevernikov, kterim ne sije še zveličanska luč sv. kerš. vere: pa sv. cerkev pošilja svoje misionarje tudi med neverne in divje narode, in gotovo pride ura, ko bojo se tudi ti usedli k mizi sv. kat. cerkve, kakor je Jezus obljubil: „Imam še druge ovce, ktere niso iz tega hleva; tudi tiste moram pripeljati, in bojo moj glas poslušale, in bo en hlev in en pastir“, Jan. 10, 16. Oh to bo velika večerja, vsi ljudje celega sveta, ljudje vseh dežel in jezikov bojo pri nji sedeli in se gostovali! Kdo bi se ne hotel usesti k mizi, kjer se strežejo tako žlahne in sladke jedi, — kdo bi ne hotel priti k večerji, kjer sedi toliko milijonov in milijonov ljudi! In vendar, kdo bi tega verjel, se nahaja ljudi, ki se branijo priti, zajemati in se veseliti.

3. Kdo so tisti, ki se branijo priti?

Poglejmo v sv. evangelje, Jezus nam jih našteva. Ob uri večerje, kedar je bilo vse pripravljeno, je poslal gospod svojega hlapca, povabljene k mizi zaklicat. Pa začeli so se vsi skupaj izgovarjati. Pervi je rekel: „Pristavo sem kupil, in moram iti in

ogledat; prosim te, imej me izgovorjenega.“ Lejte ga prevzetneža! Sv. Avguštin pravi: „Kupljena pristava pomenja želje gospodariti, pomenja prevzetnost.“ Kajti pristava je že njegova, ni mu je treba več ogledovati, saj mu bi ne bila ušla, ako bi bil na večerjo šel. Pa hotel je rajši svoje pohištva, svoje njive in senožete, svojo živino in orodje ogledovati, se ž njimi pohvaliti in pošlimati, in nad svojimi posli se malo znositi. Lejte ga prevzetneža, — prevzetnost mu je branila priti na večerjo.— Ravno taka se še tudi med nami godi! Zakaj da se tamle tisti kristjan cerkve ogiba, noče poslušati pridig in keršanskih nauk, in noče prebirati čednih in poštenih bukev? Tega mi ni treba, si dozdeva, sem dosti podučen in šembrano moder; to je le za nevedne in neumne kristjane, za kmete in delavce, za hlapce in dekle! Pa oh ti prevzetna učenost in modrost, ti si plitva in puhla, tak modrijan velikokrat ne pozna šest pglavitnih resnic in ne ve 10 zapoved božjih! Zakaj da tamle uni kristjan ne služi pobožno sv. maše, ne opravlja potrebnih molitvic in ne prejeme ssv. zakramentov? Tega mi ni treba, to je le za tiste, ki hočejo topli v nebesa, to je za tercijarje in tercijalke, za stare možake in sključene ženke. Oh ljubi moji! to je tista ostudna prevzetnost, ki se rada spotika in človeka pahne v večno pogubljenje: „Bog se prevzetnim zoperstavlja“, in „ako ne bote jedli mojega mesa in ne bote pili moje kervi, ne bote imeli v sebi večnega življenja.“ Pa takih neslanih prevzetnežev alite! da ni jih veliko med vami? — Poslušajte, kako se je drugi izgovarjal, morebiti da jih je kej njemu podobnih. Drugi je rekel: „Pet jarmov volov sem kupil in jih grem poskušat; prosim te, imej me izgovorjenega.“ Lejte ga posvetneža, ki je zateleban v posvetne reči! Temu povabljenemu je podobnih veliko kristjanov; šest dni letajo za svojim časnim dobičkom, noč in dan se trudijo pozemljiškega blaga si pospraviti; tudi za pravico in poštenost malo marajo več; da le kej dobička kaže, bodi si po pravici ali krivici, clo svojo dušo bi še prođali, da bi jo le kdo kupil. Ni mogoče, da bi se taki kristjani k večerji sv. kat. cerkve usedali, božjo besedo radi poslušali in ssv. zakramente pogosto prejeli. Saj se iz prižnice ne uči, bankovce narejati in dnarje kovati, saj se pri božji mizi ne deli zlato in srebro! Pripoveduje se večkrat od nekega bogatina, ki je imel vsega dosti, ki se je

bogato oblačil in mastno pital, pa umrl je in bil je v pekel pokopan. Slišijo se v cerkvi večkrat Jezusove besede: „Resnično vam povem, da bogat pojde težko v nebeško kraljestvo? Ložej je kameli iti skoz šivankino uho, kakor bogatinn priti v božje kraljestvo“, Mat. 19, 23. Oznanuje se večkrat od Jezusa, ki je bil ubog, da ni imel kam glave položiti, od ssv. apostelnov in učencov, ki so vse zapustili in za Jezusom šli, in od svetnikov in svetnic božjih, ki so vse svoje blago in bogastvo dali za Jezusa. Se ve, da posvetnežu takošni nauki dopadati ne morejo, zatoraj se ogiba večerje sv. kat. cerkve. Pa vendar, ljubi moji: „Kaj pomaga človeku, da si cel svet pridobi, na svoji duši pa škode terpi!“ Mat. 16, 26. *Pa poslušajmo še, kako se je tretji izgovarjal: „Oženil sem se, je rekel, in toraj ne morem priti.“ Lejte ga nečistneža, ki se še ne izgovarja ne, temuč kratko reče: Oženil sem se. Tudi takih med nami ne manjka, in Bogu bodi potoženo! veliko veliko jih je. Koliko je kristjanov, ki ob svetih nedeljah in praznikih več dobrovolje kakor božje službe iščejo, ssv. zakramente malokdaj in še tedaj po nevrednem prejemljejo, v gerdem in grešnem znanju živijo, in za kratko pregrešno veselje dajo večno zveličanje! Vsak greh človeka omoti in oslepi, pa naj bolj gerda nečistost: „Mesni človek ne zapopade, kar je božjega“, I. Kor. 2, 14. Ona oslepi človeku pamet in um, da ne mara za dušo, za nebesa, za Boga; ona mu oterpne voljo, da ga merzi vsako duhovno opravilo, in da zaničuje vsako zveličavno opominjevanje in podučenje. Kako je mogoče, da bi nečistnika veselilo, božjo besedo poslušati? Boji se zaslišati strašnih besed: „Ne kurbarji, ne prešestniki, ne zapeljivci ne bojo posedli božjega kraljestva“, I. Kor. 6, 9. Kako bi ga veselilo moliti in svoje misli k Bogu povzdigovati? Nesramne misli in nečiste zelje mu vedno po glavi rojijo, kako bi se rad bliževal božji mizi in prejemal presv. rešnje telo? Svoje serce je natvezeno na nečisto ljubezen, zatoraj nima prostora za prečistega Jezusa. Premisli nesrečni, nečistni človek! od kdaj te ne veseli več moliti, božjo besedo poslušati in svete zakramente prejemati, od kdaj te ne veseli več večerja sv. kat. cerkve? Ali odkar si se nečistnemu grehu izročil: „Mesni človek ne zapopade, kar je božjega, — Prevzetneži, posvetneži

in nečistneži se toraj nar bolj branijo priti k večerji sv. katoliške cerkve. —

S k l e p.

Svoje dni, bo že blizo tавžent let, so imeli Slovenci veliko kraljestvo za Dravo in Savo, ktereга so Goratan ali Karantanijo imenovali. Kmetje so bili že veči del kristjani, gospoda se je pa še terdovratno molikvanja-deržala. Vojvoda Ingvo, njih poglavar, je v Gorotanskem gradu blizo Celovca stanoval in je bil bogaboječ kristjan. —Napravil je svojim podložnim veliko gostijo, na katero je gospôdo, pa tudi kmete povabil. Kmete je k svoji mizi posadil, zlate in sreberne bokale pred nje postavil polne nar boljšega vina; gospôdi, žlahtničem in vitezom pa ukaže na dvorišču postreči, jim dati bornih jedi, pa slabega vina v glinastih posodbah. — Smešna postrezba je bila ta, pa je lepo resnico pričala.

Gospôda to viditi se hitro razserdi, in se vojvodu hudo pošvara nad toliko sramoto, da mora na dvorišču biti, dokler se kmetje v njegovem verlem poslopju tako bogato gostijo. Vojvoda je na to njih švaranje čakal, in jim djal: „Kaj se švarate nad tim? kaj hočete? Vi prebivate po gradih, pijete iz velikih bokalov, ropočete s svojimi meči in sučete svetle sulice, to je res; ti kmetje pa v svojih dimnicah živijo, slabo jejo in tiho zemljo obdelujejo, pa vam povem, da so veliko boljši ko vi, če ste ravno žlahtniki. —Ti borni kmetje so sprejeli svetega evangelja nauk, so se omili v svetem kerstu, in so vsi lepi in čisti na duši, prijetni Bogu; za to sem jih k svoji mizi povabil. Vi ste pa terdovratno v svojih zmotah molikovavci, vmazani na duši in tako nečedni, da se mi gabi do vas. Toraj sem ukazal, vam na glinastih posodbah postreči; za neverne molikovavce je tako prav.“ Ta beseda je gospôdo močno opekla, pa ne v hudo temuč v dobro.

Žalostno grejo žlahtniki na svoj dom, pa premišlujejo, kaj se jim je na dvoru vojvoda zgodilo, ter se bojé, da bi se jim tudi po smerti kaj takega ne pripetilo. Iz Salzburga pridejo keršanski učeniki, oznanujejo vesel evangeljski glas ne samo kmetom, ampak tudi gospodom; in glej, veči del se jih da kerstiti.

Glejte, keršanski poslušavci! ta gostija ali večerja je veliko ajdoskih gospodov zmodrila in pripeljala v sv. katoliško cerkev.

Pokazal sem vam tudi jaz veliko in imenitno večerjo sv. kat. cerkve, ki nam oznanuje božjo besedo, nam deli Jezusovo presv. rešnje telo in nas tako oživlja in razveseljuje. Oh da bi moja današnja beseda od te velike večerje tudi nas, ljubi moji! zmo-drila in spreobernila! Še jih je tudi med nami, ki se izgovar-jajo in branijo priti; povabljeni so, pa nočejo poslušati božje be-sede in se ravnati po njej; nočejo zauživljati presv. rešnjega telesa in se združevati z Jezusom, ki je naša vinska terta. Usmi-ljeni Oče nebeški razsveti in poterdi nas vse, da smo vredni svatje sv. kat. cerkve, da božjo besedo radi poslušamo, se je zvesto držimo in ssv. zakramente pogosto in vredno prejemljemo! Tam nad zvezdami nas potem čaka prevesela nebeška večerja; tam v svetem raju se bomo gostovali in veselili večne čase! Amen.

Pridiga za tretjo nedeljo po binkoštih.

(Jezus grešnike išče, sprejema, gostuje.) 17. 6. 1860

„Farizeji in pismarji so godernjali rekoč: Ta grešnike sprejema in jé ž njimi.“
Luk. 15, 1.

V v o d.

Ajdovski Rimljani so dobili judovsko deželo v svojo oblast. — Postavili so toraj pri mostih in na cestah ajdovske možove, ki so mostnino, cestnino in druge dacije pobirali. Ti cestninarji ali col-narji so bili večidel očitni grešniki, veliko sile in krivice so svojim domačim delali. — Za tega del so jih judje, posebno farizeji in pismarji kervavo čertili. — Tudi to jih je grozno peklo, da so oni — nekdam izvoljeno ljudstvo božje — takim ljudem v pest prišli; Pričakovali so, da jih bo Bog povišal nad vse narode, da bo njih mogočno kraljestvo in slavno ime slovelo po celem svetu. — Pa zagledati ajdovskega cestninarja jim je živo pred oči stopilo, kako jih je Bog ponižal in zavergel, kako jih je izdal nevernim ajdom, ki so jih žalili in derli. — Sedaj bomo lahko verjeli, da posebno farizeji in pismarji, ki so si ždeli naj prvi in nar svetejši judovskega ljudstva, da ti grešnih cestninarjev niso mogli, in da so se jih skerbno ogibali. — Jezus Kristus jih pa ni zaničeval, jim ni z poti šel, ampak se je prijazno ž njimi pogovarjal in ljubeznivo

jih sprejemal. Tudi današnje sv. evangelje nam pripoveduje, da so se cestnarji in grešniki Jezusu približali. Farizeji in pisarji so mu to za zlo vzeli, so godernjali in rekli: „Ta grešnike sprejema in je z njimi.“ — Že tedaj, ko je Jezus cestnarja Matlevža poklical in pri njem jedel, je rekel farizejem, ki so zategadel mermrali: „Ni treba zdravnika zdravim, ampak bolnim. Nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike“, Mat. 9. Ravno tako jih je tudi danes zavernil; povedal jim je tri prilike: od zgubljene ovce, od zgubljenega dnarja in od zgubljenega sina. Kdo je tisti pastir, ki gre za zgubljeno ovco, dokler je ne najde? Kdo je tista žena, ki išče zgubljeni dnar, dokler ga ne najde? Kdo je tisti oče, ki svojega pobolšanega sina objema in pogostuje? Jezus Kristus je, on Sin človekov, „ki je prišel iskat in zveličat, kar je bilo zgubljenega“, Luk. 19, 10. Oh neskončna ljubezen Jezusa Kristusa do ubogih grešnikov! Kako sladko, kako veselo je to za nas, — za nas uboge grešnike: Jezus grešnikov ni zaničeval, ljubil jih je; tudi sedaj jih ne zaničuje, tudi sedaj jih še ljubi! To Jezusovo ljubezen do grešnikov hočemo danes premišljevati in jaz pravim:

1. Jezus grešnike išče;
2. Jezus grešnike sprejema;
3. Jezus grešnike gostuje.

Prosim, da zvesto poslušate!

Razlaga.

Vidil sem nekdam lepo podobo, ktera mi je globoko v serce segla in rada na misel dohaja. Na podobi je bila namalana prijetna dolinica, pa vsa v terdo zimo zakopana. Globok sneg je vse okoli pokrival, vse je bilo tiho in mertvo. — Ničesar ni blo viditi ne hiš, ne dreves, ne živine, le neke duri so se vidile, pa terdo zaperte. Na durih je stal ptuj mož visoke postave, terkal je in ušesa na duri pritiskoval; gotovo je poslušal, kdaj se mu bode kdo oglasil in duri odperl. Gledal sem tega moža in zagledal, da mu je desna stran odperta, roke in noge prebodene. Terkal je mož in poslušal, pa nikdo se mu ne oglasi. — Ali poznate moža, ki je na vratih in terka? To je naš ljubeznivi in usmiljeni zveličar Jezus Kristus, ki govori po sv. Janezu: „Glej! stojim pri vratih in terkam; ako kdo moj glas posluša in mi

vrata odpre, pojdem noter k njemu in bom ž njim večerjal in on z menoj“, skriv. razod. 3, 20. Tako stoji Jezus na serčnih vratih vsakega grešnika, in

1. grešnike išče.

Ne mislite, ljubi kristjani, da se grešnik popeljati more, kedar je koli volje. Res, da brez terdne volje ni popeljavanja, pa kdo ga zbudi, kdo mu daje te potrebne terdne in dobre volje: „Brez mene ne morete ničesar storiti“, pravi Jezus. Jezus je, ki grešnika išče, ki terka in terka, ki ga zbujajo iz grešnega spanja, kajti on je prišel iskat in zveličati, kar je bilo zgubljenega.—Bote pa morebiti prašali, kje in kdaj in kako Jezus grešnike išče? Oh božje pota so neštevilne in čudovitne! Cahevsa išče Jezus na drevesu, Matevža pa v cestniji, Nikodema išče Jezus po noči pri mizi, Samarijanko pa po dne pri studencu: „O visokost bogastva, božje modrosti in znanja! kako nezapodljiv so njegove sodbe, in neizvedne njegove pota!“ Rimlj. 11, 33. * Hočete vedeti, kako Jezus nas išče? le poslušajte!; že dolgo niste molili in se Boga spomnili, vse prazno in merzlo vam je bilo pri sercu; pa neka znotrajna moč vas vleče, v tiho kamerco se podati, na kolena pasti, in moliti svojega Boga, — in vse tiho in mirno, vse sladko in veselo vam je pri sercu, — glejte, Jezus vas išče! — Že dolgo niste bili v cerkvi pri sv. maši; pa velik praznik je, ljudje praznično oblečeni romajo proti cerkvi, zvonovi glasno vabijo, nekako milo vam je pri sercu, napravite se v cerkev, služite pobožno sv. mašo, obljudite popeljati se, — glejte, Jezus vas išče! V cerkvi ste in oznanovavec božje besede stopi na priznico. Živo vam dokazuje, kako neumno in nevarno je grešiti, v grehah živeti in pokoro odlašati. Njegove svete besede vam kakor ostre pšice serce prebadajo, gledate strašni brezden, proti kateremu hitite, in naenkrat se vam merzlo serce otali in spoznate, da vaše dosedajno življenje ni pravo in Bogu dopadljivo in nek notrajni glas naganja vas, popeljati se, — glejte, Jezus vas išče! — (Klečite v spovednici, ljubeznjive besede božjega namestnika vam segajo do živega, čutite težki kamen, ki vam tlači grešno serce, — pa naenkrat se vam butara odvali, serce ohladi, nebeški mir in božja ljubezen se vam rosi v vaše serce in kakor vsi prerojeni obljudite, grešnih navad se znebiti in zvesto Bogu služiti, — glejte Jezus vas išče! — Ste

pri kakem posvetnem veselju, na kaki gostiji ali pri kaki dobri volji, vidite, kako se okoli vas vse suče in verti, kako vse prepevlja in pije, kako je vse židane volje; pa kakor bi trenil, vam pride misel: kako ničemerno in puhlo, kako kratko in minljivo je vse tako veselje, naše serce vendarle prazno ostane, zdihuje po boljšem, po nebeškem, po večnem veselju, — glejte Jezus vas išče! — Nesete koga k pogrebu, vsi solzeni stopate za trugo, spreleti vam vse žile in kosti, ko slišite černo zemljo na trugo rožljati in gledate zeleno gomilo, ktera vašega prijatla pokriva, in naenkrat se vas loti resnobna misel: glej, tako mine vsa posvetna čast in slava: kaj bi pomagalo, da bi bil prijatelj vse znal, vse imel in vse uživiljal, črna zemlja krije njegovo truplo, kje pa je njegova duša? Glejte, Jezus vas išče! — Oh ljubi moji! glejte dobrega pastirja, ki išče svojo zgubljeno ovco, glejte skerbno ženo, ki izbo pometa in išče zgubljeni denar! Jezus nas išče in terka na naše serca, nateguje ušesa in posluša, kdaj se mu bomo oglasili in odperli: „Ko slišite njegov glas, ne zaterdujte svojih serc“, ps. 94. Morebiti da ste ga razžalili, zasramovali in zapustili, ne bojte se ga, on vas še vendarle ljubi, on je pripravljen, vse pozabiti in vse odpustiti, kajti

2. Jezus grešnike sprejema.

Farizej, po imenu Simon, je Jezusa prosil, da bi pri njem jedel; in res prišel je Jezus v farizejevo hišo in k jedi sedel. In glej! žena, ktera je bila grešnica, ko je zvedela, da je v hiši farizejevi pri jedi, je prinesla alabastrovo pušico mazila; stopila je zad k njegovim nogam, začela mu noge s solzami močiti in brisala jih z lasmi svoje glave; kuševala mu je noge in mazilila z mazili. Simon to viditi, stermo gleda, da se Jezus s to očitno grešnico peča in je ne odpodi. Jezus ga pa zaverne in mu reče: „Veliko grehov ji je odpuščenih, ker je veliko ljubila.“ Potem se oberne k grešnici in pravi: „Odpušeni so ti grehi!“ —

Tako ljubeznivo je Jezus sprejel očitno grešnico Magdaleno, ljubeznivo pa sprejema tudi nas. Najpred nas je sprejel pri sv. kerstu, postali smo tam njegovi ljubeji, njegovi bratje in tudi njegovi sodediči, da bi se ž njim veselili in kraljevali v nebeškem kraljestvu. Oh srečne, trikrat srečne ljube pobožne duše, ki niste po sv. kerstu smertno grešile in niste zapustile svojega nebeškega brata in skerbneega pastirja Jezusa Kristusa! — Pa

žalibog! slabi smo, v greh nas vleče naše popačeno meso, v greh nas vabi hudobni svet in sam peklenski sovražnik hodi okoli kot rjoveč lev in išče, koga bi požerl in v greh zapeljal. Zatoraj le koj obstojmo in ponižno spoznajmo, da smo grešili in se ločili od presrečne črede dobrih Jezusovih ovčic! Pa vendar ne obupajmo! ako ravno smo kerstno gnado in nedolžnost zapravili, usmiljeni Jezus nas ne zaverže, nas še sprejema pri zakramentu sv. pokore. Glejte, tam le je spovednica, tam nas Jezus čaka in sprejema! kajti on sam je rekel svojim apostelnom: „Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem. In ko je to izrekel, je v nje izdihнул in jim rekel: Prejemite svetega Duha, katerim bote grehe odpustili, so jim odpuščeni, in katerim jih bote zaderžali, so jim zaderžani“, Jan. 20, 21. ✕ Oh mi ubogi grešniki, kaj bi počeli, ako bi spovedi ne imeli, ako bi ne vedeli, da nam v spovednici Jezus butaro grehov odjeme in nas spet ljubeznivo sprejema! — Usmiljeni Jezus bodi ti večna čast in hvala za toliko ljubezen in toliko usmiljenje! Kader vidim spovednika v spovednici sedeti, se mi dozdeva, kakor da bi te vidil v Simonovi hiši pri gostiji sedeti; Maria Magdalena se ti pri nogah v solzah topi, ti jo pa milo tolažiš, rekoč: „Zaupaj, hči! tvoji grehi so ti odpuščeni“; dozdeva se mi, kakor da bi te vidil v Cahevsovej hiši; grešni colnar pred tebo kleči in pravi: Gospod! polovico svojega premoženja dam še danes med uboge, in če sem koga ogoljfal, povernem čveterno; ti usmiljeni Jezus mu pa prijazno rečeš: „Danes, Cahej! je tvoji hiši zveličanje došlo“; dozdeva se mi, kakor da bi te vidil na križu viseti, desnega razbojnika pa zaupljivo klicati: „Gospod! spomni se mene, kader prideš v svoje kraljestvo“, — ti mu pa ljubeznjivo odgovoriš: „Resnično, resnično ti povem, še danes boš z menoj v raj“; dozdeva se mi, kakor da bi te vidil zraven zgrevane prešestnice stati; ravno jo hočejo po Mojzsovi postavi kamenjati, ti jo pa rešiš smerti in praviš: „Kdor je brez greha, verzi prvi kamen na njo! Pojdi, ali ne greši več.“ Kakor je usmiljeni Jezus te in še več drugih zgrevanih grešnikov sprejel, ravno tako sprejemajo sedaj njegovi namestniki v njegovem imenu in po njegovi oblasti v spovednici vse spokorjene grešnike! Grešnik! kako neumno in abotno ravnaš, da se ogibaš

sv. spovednice! Teško butaro hosiš, da te žuli in tlačí, ti se pa braniš tistega, ki ti jo more odvzeti: „Pridite k meni vsi, ki ste obloženi, in jaz vam bom polajšal“, kliče Jezus, in ti se ga bojiš in ogibaš! Nesreča je bila, da si grešil in Jezusa zapustil, pa še veliko večja, ja nar večja nesreča je ta, ako ga ne poslušáš, ker te milo kliče in se ga ogibaš, ker te ljubeznivo sprejema! (Izprašujmo toraj večkrat na tanjko svojo vest, preiščimo zvesto vse količe svojega serca, zgrevajmo in obžalujmo vse grehe iz cele duše, bližajmo se zaupljivo sveti spovednici, in obložimo se resnično in odkritoserčno vseh svojih pregreh, obljubimo resnično pokoro delati in poboljšati se, in svoje lepe obljube tudi zvesto spolnujmo, in oh veselje in sreča! rad nas Jezus vselej sprejeme po svojem namestniku v spovednici!) Pa Jezus nas ne bo samo le sprejel, še jedel bo z nami, kajti:

3. Jezus tudi grešnike gostuje.

Znana vam je mična prilika od zgubljenega sina. Toraj vam ne bom pravil, kako se je on podal v daljno deželo in tam zapravlil svoje premoženje; le to vam hočem povedati, kako se je vzdignul in prišel nazaj k svojemu očetu. Ko je še daleč bil, ga je zagledal njegov oče in se mu je milo storilo; pritekkel je in se ga oklenul okoli vratu in ga poljubil. In mu je rekel: Oče, grešil sem zoper nebesa in zoper tebe; nisem več vreden tvoj sin imenovan biti. Oče pa je rekel svojim hlapcem: Hitro prinesite nar boljše oblačilo, in oblecite ga, in dajte mu perstan na roko in čevlje na noge; in pripeljite pitano tele, in ga zakoljite; in hočemo jesti in se gostiti. Zakaj ta moj sin je bil mertev in je spet oživel, je bil zgubljen, in je najden! Kar je oče svojemu poboljšanemu sinu storil, to, pa kaj — neskončno več dela usmiljeni Jezus vsakemu spokorjenemu grešniku: On ga po nebeško gostuje! Glejte, tamle pred sv. oltarjem je božja miza, kjer nas on gostuje! In kaj nam podaja? On nam daje piti vode, od ktere sam pravi: „Kdor pije od vode, ktere mu bom jaz dal, ne bo žejen vekomaj, ampak ta voda mu bo v njem studenec vode izvirajoče v večno življenje“, Jan. 4, 13.; on nam daje jesti kruha, od ktere je rekel: „Ta je kruh, kteri z nebes pride, da, kdor od njega jé, ne umerje, temuč živi vekomaj“,

Jan. 6, 50., on nam daje — oh stermite nebesa in zemlja! svoje meso in svojo kri; in ravno od te jedi in pijače nam je rekel; „Resnično, resnično vam povem: Ako ne bote jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove kervi, ne bote imeli življenja v sebi; kdor jé moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje; in jaz ga bom obudil poslednji dan“, Jan. 6, 54. Glejte, ljubi moji, tako Jezus grešnike gostuje, daje jim svoje meso in svojo kri, in močni in serčni grejo grešniki od te presvete in prečudne mize. (Že kraljevi prerok je od te božje mize prepevljal: „Ti o Gospod! si mi mizo pripravil zoper tiste, ki nas stiskajo in tarejo“, ps. 22, 6. „Kdo pa so tisti, prašuje sv. Krizostom, kdo so tisti, ki nas tarejo in nam naganjajo? Satan je, ki nam hude misli navdaja, svet je, ki nas skuša, in meso je, ki hudo poželjuje. Ako pa k mizi božji gremo, se nam odvzeme, kar je mesnega, in se nam vlije, kar je dušnega.“ Lej grešnik! tako te Jezus gostuje, on sam se s teboj združi in ti deli potrebne moči, grešne skušnjave stanovitno premagovati: „Kdor v meni ostane in jaz v njem, veliko sadu obrodi, ker brez mene nič ne morete storiti.“ Tudi je ranil greh tvojo dušo, tvoje dušne moči so oslabele in treba ti je močnega zdravila: „Kdor ima bolečine, piše sv. Ambrož, išče zdravila; bolečina je naš greh, zdravilo pa je nebeški prečastiti zakrament.“ — Pa ne samo le pomoči in zdravila deli Jezus svojim gostom pri sv. mizi, tudi jim daje neizrečene sladkosti in serčnega veselja, da bi okusili, kako sladek da je Gospod in kako veselo se ga deržati! —

„O presveta miza, kjer Gospod sam dušo napaja, da ji ničesar ne manjka!“ ps. 22, 1. Koliko grešnikov je to sladkost in veselje že okusilo! Sv. Avguštín ni imel dosti solz oplakovati svojo neumnost, da poprejšne leta svojega veselja ni iskal pri božji mizi. Nisem mogel zapopasti, pravi on, in tudi nisem še okusil bil, kako sladkega veselja bom našel v tem nebeškem kruhu! Tako bogato in sladko Jezus grešnike gostuje; kako pa to, da njegova presveta miza le rada prazna stoji? Nekteri ne marajo nič za božjo mizo; pa tem veljajo Jezusove strašne besede, da ne bojo imeli večnega življenja v sebi; drugi se pa bojijo in tresejo se stopiti k božji mizi, ker sv. apostel Pavl pravi: „Naj presodi človek sam

sebe, in tako naj je od tega kruha in pije od keliha. Zakaj kdor je in pije nevredno, si sodbo je in pije, ker ne razloči tela Gospodovega“, I. Kor. 11, 30. Resnično strašne so te besede; pa le presodimo se, predenj stopimo k božji mizi, tamle v spovednici se očistimo vseh grehov in dobimo tisto svatovsko oblačilo, katerega potrebujemo. Grešnik! bodi si katerikoli hočeš, le presodi se, zgrevaj se, spoveduj se in spreoberni, potem pa le serčno pridi in pristopi k božji mizi, kjer te bo Jezus sam pogostoval!

S k l e p.

(Nekemu bolniku, ki je bil blizo smerti, pa v grehe in posvetne reči ves zakopan, se je nekdanj po noči sanjalo, da je Jezus Kristus na njegovo serce terkal in prosil, da mu odpre. Bolnik pa ni hotel odpreti, temuč odgovoril mu je, da v sercu zanj ni več prostora; že drugi prijatli v sercu prebivajo: napuh, nečistost, nevošljivost, jeza, lenoba in drugi grehi. Jezus ga nagovarja, naj bi to družino iz serca spravil in njega sprejel. Bolnik pa le ni hotel; Jezus žalostno zdihne in odide. — Drugo noč se je bolniku sanjalo, da je umerl, da pred nebeškimi vrati stoji in milo prosi, naj bi ga v nebesa pustili. Jezus se mu je na vratih prikazal in rekel: To ne more biti, imam že veliko prijatlov in nimam več za te prostora. O gorje meni, zdiha človek, in Jezusa poprašuje, kdo so ti tvoji prijatli? Jezus mu odgovori: Marija devica, trume pravičnih stare zaveze, in svetnikov in svetnic nove zaveze, ki so mene ljubili in za mene v sercu prostora imeli. Tedaj bolnik Jezusa pregovarja, naj vendar te prijatle iz nebes odpravi, da bi on prostora dobil. Pa kratko ne! Jezus mu odgovori, da tega nikakor ne stori. In bolnik je šel ves žalosten od nebeških vrat. — Ko se je bolnik prebudil, je spoznal, kaj strašnega pomenjajo njegove sanje; še tisto uro začne pokoro delati in zamerje lepe smerti. Ljubi moji poslušavci! le sanje so tega bolnika tako močno prestrašile in ga zdramile iz grešnega spanja.) Kar sem vam danes govoril, niso prazne sanje, so živa, božja resnica: Jezus grešnike išče, jih sprejema in go-

stuje. Oh poslušajmo njegov mili in sveti glas, pritecimo k njemu, rad bo nas sprejel v spovednici—in nas gostoval pri božji mizi: in veliko veselje bo na zemlji in v nebesih! Amen.

Pridiga za četrto nedeljo po binkoštih.

(Delo nam je poklic, čas in sreča; govoril M. H.)

„Pelji na globoko, in verzite svoje mreže na lov.“ 4, 5.

V v o d.

Šimon Peter, njegov brat Andrej, brata Janez in Jakob, ter drugi tovarši na Genezarenskem jezeru ribe lovijo. Vso noč so delali, pa nič niso vjeli. Beli dan prisija, vsi utrudeni potegnejo borni ribiči svoje čolnice h kraju, in izpirajo na bregu svoje mreže. Kar pride Jezus obsut ukažejnih množic. Stopi v Šimonov čolnic, ga prosi malo od kraja odtriniti, se vsede in uči iz čolna množice ljudi, ki na zelenem bregu sedijo ali stojijo. Ko je učiti nehal, ukaže Šimonu Petru, bolj na globoko vesljati in mreže na lov vreči. Učenik! zakliče Peter, vso noč smo delali, in nismo nič vjeli, na tvojo besedo pa bom vergel mrežo. In glej, zajemejo veliko število rib, da se je mreža tergala. Mignejo tovaršem, da jim z enim čolnom v pomoč pridejo, in napolnijo z ribami oba čolna, tako da sta se topila. Tako čudo gledati, presega sveta groza vse pričujoče. Peter pade Jezusu h kolonom in zakliče: Gospod! pojdi od mene, ker sem grešen človek. Pomenljivo mu odgovori Jezus: Ne boj se, odslej boš ljudi lovil. In Peter ter njegovi tovarši potegnejo čolne h kraju, pustijo svoje domačije, svoje opravila, svoje čolne in mreže in grejo za Jezusom. — Oni pustijo drage berge prijaznega jezera, kjer so od mladih nog bivali, v hudi burji in sončni gorkoti ribili, in v potu svojega obličja svoj kruh služili, za Jezusom in po nja ukazu križem sveta hoditi; oni pustijo težavno življenje ribsko, nastopiti in prevzeti še težavnejši stan, apostolski. Menili so delo, pa nikar ime, ostali so ribiči, ki so lovili neumerljive duše po nevarnem in razuzdanem svetu; trudili in potili so

se za sv. evangelje po hudih potih, v preganjanju, v ketinah, ječah, žlakih, dokler da so svoje težavno delo s kervavo smertjo poterdili.

Priserčni kristjani! vidili smo apostole vso noč delati in ribiti, vidimo jih do kervave smerti delati in vero Jezusovo oznanovati: delo je tudi nam odločeno, in vsak človek je za delo rojen. Opravljaj tedaj vsak delo svojega stanu in ne bodi nevoljen ga, glej:

1. delati nam je poklic;
2. delati nam je čast;
3. delati nam je dobrota. Poslušajte! —

Razlaga.

1. Po volji stvarnika je delo poklic človeški.

Človek je rojen za delo, kakor ptica za ferkanje“, Job. 5, 7. Delati mora vsak človek na zemlji delo, svojemu stanu primerjeno. K delu poklican je prosti kmet, da zemljo obdeluje, ljubo žito priskerbljuje, živinco redi in dragi kruhej prideluje sebi in svojim bratom. Kmet je bil že Adam, „ki ga je Bog v raj veselja postavil, da bi ga obdeloval in ovaroval.“ Kmetovski stan je nar starejši in narpotrebnejši. Čast mu! K delu poklican je rokodelc, ki se mora truditi in umno nam napravlja posode in potrebe vsakdanjega življenja. Ko bi ne blo rokodelca, bi morali kakor ljuba zverina v gojzdu živeti, in še obleke bi ne imeli. K delu poklican in zlo potreben je vojšak; vojšak brani nam življenje in blago, se vojskuje in umerje za cesarja, domovino in sveto vero. Imeniten je poklic vojšakov, zlasti, kadar je njihovo serce pohlevno in pobožno, kadar je njih čast neomadežena, njih duša čista, kakor mušketa, kadar v soncu bliskeče. K delu poklican je stan gosposki, stan uradnikov, ki skerbi za red in naše pravice, da moremo mirno živeti, to, kar je naše, ohraniti, varovati zoper silovitne in goljufne ljudi, in pomoč najti vsakej krivici. Težaven je tudi ta stan! Akoravno sedi dobri uradnik pri toplej peči ali v hladnej izbi, se večkrat bolj trudi, kakor borni kmetič v hudi zimi v merzlem gojzdu ali v gorkem poletju na zelenem polju! K delu poklican je stan duhovni. Iz prostega ljudstva pokliče Bog duhovnika, biti nje-

gov namestnik na zemlji, naloži mu butaro pretežko za rame angelske, biti mašnik in darovati, biti učenik in nebeške resnice oznanovati, biti sodnik in grehov odvezovati; ga postavi med hudobni svet, zgubljenih ovcic iskati in jih voditi k nebesom z besedo, z zgledom in z božjimi gnadami, ki so njegovim rokam zaupane. Uradnik varuje pravico in skerbi za zemljo, mašnik nam pa oskerbljuje opravičenje in mir z Bogom. Obedva stana sta zelo imenitna, kakor stara pesem poje: „Gospodstvo nas vodi, pravico stori, maštvo pa stezo k nebesom uči.“ Vesoljen svet je veliko pohošstvo, vsakemu je nebeški gospodar svoje delo izročil, in mu potrebne moči in talente dal; opravljaj toraj vsak delo svojega stanu zvesto in voljno, bodi vsak nar bolj ko more to, k čemur je poklican, priden kmet, pošten hlapec, hraber vojšak, pravičen uradnik, skerblijiv mašnik, oskerbljaj vsak svoj poklic po moči, „ktero je Bog mu dal, da se Bog v vseh rečeh časti po Kristusu Jezusu“, I. Pet. 4. 11. Tako spolnuješ prijatelj! svoj poklic in si čast in hvalo pridobivljaš, zakaj

2. delati nam je tudi čast.

Kdor svojemu poklicu zvesto služi, in svoje delo, naj bodi z rokoj, ali z jezikom, ali z glavo, zastopi in lepo opravlja, je vreden, da živi, „nja hvalijo očitno njegove dela“, prip. 31, 31. Vsako pošteno delo časti človeka, terda žulasta roka je vredna, da jo poljubiš. Zvest, umen delavec je v zveličanje svojega bližnjega na svetu, in je podoben Bogu, ki blagoslovlja in hrani vse svoje stvari. Cesarji in kralji imajo navado, pridnim, umnim uradnikom častitljive imena in imenitne službe dajati; hrabri in pogumni vojšak, ki se je v vojski zvest in stanoviten skazal, dobi zlato svetinico (medalijo) ali zlat križek, ki nja hrabre persi kinča; tudi pridni delavec, tudi pridni hlapec je vreden enake časti. Lepo je in imenitno viditi pridnega Očeta, ki se trudi od jutra do mraka, svojej družini ljubi kruhej pridelovati; iz celega serca spoštujem očeta, ki svoje otročice pošteno živi, čedno oblači in od svojega marljivega ubožstva še toliko odnese, da njim tudi za potrebni poduk skerbeti more. Lepo je in imenitno viditi moža, ki je po svojej delavnosti, gospodarnosti in umnosti, z božjim žegnomo lastno pohošstvo si ustanovil, še blagostanja si pridobil; še vnuki in

potomci ga bojo hvalili in porekó: Kar imamo, imamo od deda, oni so bili ustanovitelj našega premoženja. Pa le redko jih je, ki po svojem delu zamoženje in posvetno čast in veljanje dosežejo: navadno ostane delavec, zlasti ročni delavec v ubožtvu in nizkosti. Ali za to je tudi borni delavec, ki v potu svojega obličja svojo hišo pošteno oskerbljuje, in vsak ugrizlej kruha pravično si prisluži, posebnega poštovanja vreden, in modremu človeku več velja, kakor bogati malopridnež, ki se od blaga, ktereга so drugi pridobili, masti in oblačí, sam pa še črnega kruheja ne zna in ne more prislužiti.

Ne bodite zatoraj, ljubi borni delavni kristjani! ne bodite nevoljni in žalostni svojega težavnega dela, ktero vam komej terdi kruhej donaša; vsako pošteno delo časti človeka, tudi Sin božji se ni sramoval, svojemu redniku tesarju Ježefu pri delu pomagovati, in je tako tudi ročno delo počastil, — ja delati nam je čast, pa

3. tudi dobrotá in sreča.

Pravo znotrajno srečo najdeš le pri tistem, ki svojo dolžnost, naloženo delo svojega stanu zvesto spolnuje, zlasti pa pri prostem kmetu in delavcu. Delo terdi telesne moči, delavni človek ostane čverst in zdrav, dobro mu diši borna jed, in pripihlja hladni večer, ga čaka na terdi postelji mirni počitek, in „sladko je spanje delavnega.“ Pred. 5, 11. Pri delu se bistri um in pamet, zato mi je pametna beseda umnega kmeta ljubša, kakor dolgo godernjanje lenega babača. Delavni človek, ki nima časa na prazne in abotne reči misliti ima tudi manj skušnjav; in pride skušnjava, je stanovitnejši in močnejši, ker je navajen, si marsikaj prizadevati, se zatajevati in premagovati. Zraven pa ostane mu serce zadovoljno in veselo, in sladka svest, da kaj pridnega in koristnega glešta; zato slišiš pridne delavce pri svojem delu nar veseljše pesmi prepevljati, da vse cinglja! In prisije poštenemu človeku delavnemu sveta nedelja, dan Gospodov, o kako hvaležen je Bogu za to dobrotljivo napravo, za dan dobro zasluženega počitka. O kako veselo mu poje žegnanega zvona sveto vabljenje, vernega serca hiti v svojo farno cerkev, v vesolno hišo Očeta nebeškega, posluša tam željnega serca sv. evangelje, sladke resnice nebeškega kraljestva, h kteremu je

poklican; poslušaj željno sv. nauke, ki ga potlej med delom tolažijo, vodijo in k premišljevanju vabijo, in poln besede božje, poln gnad, ktere iz poslušanja sv. maše pobožnim dušam tečejo, se poda keršanski delavec zopet nazaj v svojo hišo terdne volje, svoj stan peljati, kakor je prav, in služiti svojemu zemljenskemu in nebeškemu Gospodu. Cerkvanje mu je nar sladkejše veselje. Tako teče keršanskemu delavcu kratko življenje med delom, trudom in molitvijo mirno in tiho; on je srečnejši in veselejši, kakor bogati lenuh pri vseh svojih kratkočasih in veselicah. Ljudi ja pravijo, da so bogati, ki nimajo dela in opravila, ki le po veselicah hodijo, srečni na zemlji. Pa kratkočasov in veselic je človek skoraj sit, nar sladkejše petje in muzika, nar dražše jedila in pijače in vse mesene sladnosti človeškega serca ne morejo potažiti, ostudnost in grenkost je, kar zapustijo. V prazno serce pa, ki nima prave skerbi, priburijo hude misli, pregrešne želje in nesramne strasti, drage ure, kjer se pridni in marljivi kristjan trudi in poti v dolžnostih svojega stanu, zapravlja lenuh v hudobnih mislih ali željah, ali zaspri jih v nečistnih sanjah, in kedar za pridnega delavca ura sladkega počitka bije, hiti še le leni posvetnež k svojemu prekletemu delu, ki je pijančevanje, igrača, goljufiga, ponočno potepanje in loternija, ter druge černe pregrehe, kar razujzdani svet „življenje uživati“ imenuje. „Lenoba je košata mati pregreh in pogubljenja.“ O poglej, enkrat razujzdanemu lenuhu prav v medoči, kjer je greh in zaverženje zapisano, poglej pa tudi častivredno obličje poštenega delavca, in jasno boš spoznal, kaj da človeka srečnega stori, smerdeča lenoba, ali marljiva poštena delavnost? —

S k l e p.

Zatoraj veselite se, ljubi kristjani moji! bodite veseli svojega dela, ako je ravno včasih težavno, in opravljajte ga zvesto in marljivo. Delati nam je sreča in dobrot, brez dela ni prave zadovoljnosti, ni serčnega veselja na zemlji, delati nam je čast; kdor svoj stan prav pelje in svoje delo umno in lepo opravlja, je vreden, da je na božjem svetu, in vsak pameten ga štima. Leni postopač pa, ki noče delati, je malovrednejši, ko ljubo živinče, ki se pita; gnili lenuh, naj se v kočijah vozi

ali v sterganem rokavu od dur do dur hodi, ni vreden, da ga sonce obsija. Delajte voljno in zvesto, zakaj delo vašega stanu je poklic božji, in služi večno plačilo, toda svoje delo s pravim namenom opravljajte. Ne pozabi nikoli, ljubi kristjan! zjutraj ko ustaneš, pohlevno pomoliti in Bogu djanje in nehanje celega dne darovati; ne pozabi svoje večerne molitve, in da Gospoda prosiš, naj da vse dela, ves trud in pot preteklega dne milostljivo sprejema; povzdiguje tudi med delom svoje misli in želje k nebesom, vari se nevoljnosti, in pregrešnih govorov med svojim delom; praznuj zvesto vsak zapovedan praznik, ne delaj in ne oskrunuj ga, kakor se žalibog večkrat godi, ohranuj se skerbljivo v gnadi božje, in vsakdanje delo bo ti večno plačilo služilo, tvoje dela bojo služba božja. Imel boš vselej potrebni kruhej, in enkrat, kader pride večer življenja, ti porče usmiljeni Gospod: „Blagor tebi, hlapec dobri in zvesti! ker si bil v malem zvest, te bom postavil čez veliko, pojdi v veselje svojega Gospoda.“ Amen.

Kerščanski nauki.

XX. Glej katekizem od: „Ali ni zoper prvo zapoved, angele . . .“ do: „kaj je v drugej zapovedi prepovedanega?“

V v o d.

Vsak otrok dobro ve, da je le en sam Bog, stvarnik in gospod nebes in zemlje; zatoraj zapoveduje tudi prva zapoved: „Verovaj v enega samega Boga.“ — Pa je v nebesih veliko angeljev in svetnikov, ki se pri Bogu veselijo in z njim kraljujejo. Zatoraj naš katekizem tudi poprašuje, ali je prav angelje in svetnike častiti, ali mar to ni greh zoper prvo zapoved božjo? Mi katoljčani angelje in svetnike, tudi njih podobe in svetinje častimo, jih na pomoč kličemo, da bi Boga za nas prosili. Ljudje pa, ki niso katoljske vere, nam očitajo, da to ni prav; pravijo, da je to greh, in velik greh že koj zoper prvo zapoved božjo, nas zasramujejo in zmirljajo molikovavce in ajde. Pa vendarle je prav in keršansko, kar nas sv. katoljska cerkev uči, in dolžni smo, verovati in se ravnati po tem, kar ona uči in zaukazuje, naj počenjajo naši

nasprotniki, kar jim ljubo. Sv. kat. cerkev uči: „Da je dobro in koristno svetnike častiti in se njim priporočevati.“ Zatoraj pravim danes: angelje in svetnike božje častiti in se jim priporočevati je:

1. prav in spodobno; 2. dobro in koristno; in
3. kako se ima to opravljati.

Razlaga.

1. Prav in spodobno je, angelje in svetnike častiti in se jim priporočevati. Zakaj angelji so imenitni služabniki, veliki prijatli božji in naši pomočniki. Bog je Mojzesu rekel: „Lej! svojega angelja pošljem, kateri pred tebo pojde spoštuj ga, ker je moje ime v njem.“ Tudi svetniki so prijatli božji.

Svetniki so na zemlji Boga čez vse ljubili, med hudobnim svetom, ki jih je zavolj pobožnosti zasramoval, se jim posmehoval, so vestno po svetem evangelju živeli, so se za Jezusovo zveličavno vero na moč potegovali zoper sovražnike sv. vere, ter za-njo kri prelivali; preganjani, sovraženi in morjeni so bili zavoljo Kristusa in raji so ž njim terpeli, kakor da bi bili nezvesti sv. evangelju postali. In Bog sam jih časti v nebesih, kakor je Jezus rekel: Kdor meni služi, ga bo Oče častil, ki je v nebesih, tako se spodobi, da jih tudi mi častimo.

Bog pa tudi s čudeži kaže, da svetnike ljubi in časti, ker jim je dal moč čudeže delati. Koliko čudežev se je na grobih svetnikov zgodilo! Ko so v grob preroka Elizeja, čez več let po pokopu drugega merliča položili, je precej, kakor se je mrtvo telo Elizejevih kosti dotaknilo, oživelo. Take velike reči, ki so se po svetnikih godile, nas tudi opominjajo svetnike častiti. Tudi katolijska cerkev je vselej svetnike častila. Precej v začetku so kristjani vkup prišli na grobih mučencev duhovno službo božjo opravljat, in potem so jeli na nje cerkve zidati. Ljubili so svetnike ko svoje brate in prijatle božje, kateri so že v nebesih pri Bogu, ktere Bog ljubi ko svoje zveste in pokorne otroke, ki jih je že k sebi vzel v nebesa. Premišljevali so življenje svetnikov; njih serca so

se v nemale tako živeti, kakor so svetniki živeli, in so k temu eden drugega nagibali, in terdne sklepe delali, tako živeti. Hvalili so Boga zato, ki je svetnikom pomoč dal, da so ž njo sveto živeli. Svetniki so bili po sv. Duhu posvečeni, ker vsa svetost le od Boga pride, ker le on sam je svet. Sv. Duh jih je močne storil, in svetniki so si prizadevali z gnado božjo dobro delati in se zveličati.

Kristjani so tudi praznike svetnikom v čast imeli, in ko so skup prišli svetnika častiti, so se veselili in Boga hvalili, ki je tega njih brata v nebesih srečnega storil, pa tudi Boga prosili, da bi jim pomoč dal sveto živeti kakor je svetnik živel, da bi enkrat v nebesa prišli, kjer bodo Boga vekomaj hvalili in ljubili; prosili so pa tudi svetnike za-nje prositi.

2. Dobro in koristno je angelje in svetnike častiti in se jim priporočevati. Kristjani smo zvezani med seboj na zemlji, s svetniki v nebesih in z dušami v vicah, vsi skup pa kakor udje telesa z Jezusom, glavo kristjanov. Svetniki nas ljubijo, želé nam dobro, pomagati nam iz svoje moči pa ne morejo, zato pa Boga za nas prosijo, kateri je dobrotljiv in usmiljen, nam hoče pomagati, in ker je vsegamogočen, zamore tudi pomagati. Bog hoče, da se med seboj ljubimo, ker on je ljubezen, in kdor v ljubezni ostane, ostane v Bogu in Bog v njem. Všeč mu je, če eden drugemu dobro želimo in eden za drugega prosimo ga.

Jezus je nar bolj vedel, kaj Očetu dopade, in on je molil za učence. Po izgledu in nauku Jezusovem so tudi apostelnji za kristjane molili, ker so vedeli, da molitev jim je k dobremu, in sami so se priporočevali kristjanom v molitev. Jezus je rekel: Prosite in bote prejeli, iščite in bote našli, terkajte in se vam bo odperlo. In sv. Jakob pravi: Stanovitna molitev pri Bogu veliko zamore. Elija je molil, in ni ga bilo dežja tri leta in šest mesecev na zemljo, in spet je molil, in kmalo je dež šel. Sv. Peter je bil v ječi zapert, vé rni so za-nj Boga prosili, uslišal jih je, in ga je po angelju iz ječe speljal.

Po veri podučeni vemo, da drugi za nas prositi smejo, zato se jim pa tudi priporočamo v njih prošnje. Prosimo jih pa, da bi Boga za nas prosili, ker vemo, da le Bog sam pomagati zamore, molitev pravičnega pa Bog usliši, in nam da

svoje dobre dari po Jezusu Kristusu. In Jezus nas uči v njegovem imenu Očeta prositi. Ako se pa bratom na zemlji v molitev priporočamo, in eden za drugega Boga prosimo, svetniki gotovo še bolj serčno za nas molijo, ker nas še bolj čisto ljubijo kakor so nas ljubili, dokler so še na zemlji živeli, želé nam dobro, in da bi od grehov rešeni, ohranjeni v gnadi božji in večno zveličani bili. V zaupanji, da prošnja svetnikov pri Bogu veliko zamore, je katolijska cerkev vselej svetnike prosila, da naj za-njo Boga prosijo po Jezusu Kristusu. Posebno pa Marijo prosimo, da bi za nas Boga prosila, ona je mati Kristusova in nas vseh. Kdo bo bolj serčno za nas Boga prosil ko Marija, ker je njeni Sin za nas svojo kri prelil, zato da bi bili odrešeni in zveličani. Pa nikoli ne mislimo, da bi Marija kaj prosila za nas, kar bi po volji Jezusovi ne bilo.

Da angelji res za nas Boga prosijo, priča sv. pismo. Angelj Rafael je staremu Tobiju rekel: „Jaz sem tvojo molitev pred Gospoda nosil“, 12, 12. To je: ti si molil, in jaz sem svojo prošnjo tvoji pridružil, da te je Bog uslišal in ozdravil. Svetniki tudi prosijo za nas. Pri judih je bila navadna molitev k Bogu: „Spomni se, o Gospod! Abrahama, Izaka in Jakoba svojih služabnikov, da bi nam zavolj njih prizanesel.“ Sv. Janez apostelj je vidil angelje pred božjim tronom ali sedežem, „kteri so v rokah imeli posode polne dišečih kadil, ktere so molitve svetnikov.“ Prav je in dobro, angelje in svetnike častiti in se jim priporočevati, pa

3. kako se ima to opravljati, da je prav in dobro?

Mi imamo angelje in svetnike častiti:

a) v mislih. Pogostoma se imamo sv. angeljev in svetnikov božjih spominjati, posebno pa angelja varha, ki nas ljubeznivo in skerbno spremlja po vseh potih našega življenja, ki je toraj vselej pri nas in vé, kaj delamo bodisi dobro ali hudo, bode nas pa tudi tožil pred božjim sodnikom. Posebno se imamo tudi spominjati tistih svetnikov in svetnic, katerih ime smo pri kerstu in pri birmi dobili, — našega deželnega in cerkvenega patrona, katerih varstvu in priprošnji je naša dežela ali fara posebno priporočena; tudi tistih svetnikov in svetnic, ki so naše starosti, našega stanu in nam lepo svetijo, kako imamo svoje dolžnosti spolnovati tudi mi. Sram nas mora biti,

da tako daleč za njimi zaostajamo, da mi ne moremo tega storiti, kar so oni zamogli! Misliti imamo, da prošnje svetnikov pri Bogu veliko premorejo, da pa svetniki angelji božji nam iz svoje moči pomagati ali kaj dobrega deliti ne morejo: Kar dobivljamo dobrega, je le od Boga, le on sam nam deli vsak popolnoma dar. Dalej ne smemo misliti in verovati, da bojo svetniki nam v takih rečeh pomagali, ktere so zoper voljo božjo; ali pa tudi, da kake molitvice, ktere bi vsak dan zvesto opravljali materi božji ali svetnikom na čast, božjih zapoved pa bi ne dopolnovali, pokore ne delali, da te molitvice nam bojo pri vsem tem hudobnem življenju v nebesa pomagale. Kdor tako misli in svetnike krivo časti, sam sebe goljfuje v svojo večno škodo. — Častiti jih imamo:

b) v besedah. Zatoraj jih hvalimo s tem, da njih lepo življenje radi prebiramo in drugim pripovedujemo, da jim na čast svete pesmi doma in v cerkvi prepevljamo in jih glasno na pomoč kličemo. Sv. cerkev je v ta namen prelepe molitve napravila, katerim pravimo litanije; imamo lavretansko litanijo, ktero molimo v sabotovečerih in praznikih prečiste device Marije, imamo litanije vseh svetnikov, in tudi od posameznih svetnikov. Da bi te litanije in druge svetnikom na čast so-stavljene molitve vselej pobožno in goreče opravljali! Gotovo bi nas to ganulo, dolžnosti svojega stanu zvesto spolnovati, težave in britkosti tega življenja voljno in poterpežljivo nositi, greha se varovati, dobrih del pa obilno doprinašati; svetniki in svetnice božje, ktere hvalimo in na pomoč kličemo, bi naše prošnje podpirali in nam od Boga potrebne gnade in pomoči sprosili. — Častiti jih moramo:

c) v djanju. Sv. Krizostom pravi: „Kaka pravičnost je ta, ako svetnike častite, svetost pa zasmehujete? Najprej je treba ljubiti svetost, in potem še le svetnike.“ Kdor toraj hoče svetnike prav častiti, mora njih lepe čednosti posnemati, mora ljubiti pošteno keršansko življenje. V djanju tudi častimo svetnike, ako podobe svetnikov in svetinje v časti imamo. Katoljška cerkev je vselej svetinje v časti imela, ker so ostanjki tistih trupel, v kterih so svetniki muke terpeli, ali ker so ž njimi pokoro in druge dobre dela Bogu k časti delali; častila jih je ko tempelj svetega Duha, kteri bodo enkrat spet

ustali in k nebeški časti povišani. Košice mučencev je devala in jih deva na alterje, na katerih se sveta maša opravlja. Sveti ostanjki trupel svetnikov tudi vero v nas obudé, da tudi naše trupla ne bodo večno v grobu ostale, in nas vnemajo Bogu zvesto služiti, da vzame našo dušo v nebeško kraljestvo, in ob poslednji sodbi tudi naše telo častljivo stori.

Svetinje častiti je tudi Bogu dopadljivo. V svetih ostanjkih trupel svetnikov svetnike častimo; ker je pa Bog dal svetnikom svojo gnado, da so sveto živeli, tako v svetinjah kakor v svetnikih le Boga častimo in hvalimo, kar cerkvene molitve pričajo. Bog je po svetinjah večkrat čudeže storil. Verni so bolnike na ceste nosili, da bi ozdravljeni bili. Djanj. apost. 5, 15. Potne rute in opasila sv. Pavla so na bolnike devali in ozdravljeni so bili, tudi nečisti duhovi so iz njih šli, Djanj. apost. 19, 12. Ko so mertvega v grob Elizejev položili, je oživel, kakor se je Elizejevih kosti dotaknil. 4 Kralj. 13, 21.

Torej skazujemo svetinjam spodobno čast, prosimo pred njimi usmiljenega Boga, da bi nas uslišal po prošnji tega svetnika, katerega sveti ostanjki so tukaj, in dal nam bo, česar nam je za dušo in telo treba. Verovati pa ne smemo, da svetinje imajo kako moč v sebi, po kateri bi se nam zgodilo, kar prosimo, vsak dober dar le od Boga pride, kateri svoje zveste služabnike časti, in jih po svoji sveti volji usliši, kader je k povišanju njegove časti, k poterjenju naše vere va-nj, in našim dušam k zveličanju treba.

Podobe Jezusove in svetnikov nas opominjajo na Jezusa in svetnike, na moč gnade božje in na dolžnost jih posnemati, torej so vredne, da jih častimo, posebno, ker čast, katero jim skazujemo, le Bogu in svetnikom skažemo, ne pa lesu, barvam ali platnu; vso čast le Bogu skazujemo.

S k l e p.

Sv. Tridentinski zbor zastran danešnjega kerš. nauka tako pravi: „Leta sveti zbor vsem škofom in drugim pastirjem zapoveduje keršansko ljudstvo učiti, da je dobro in koristno svetnike častiti in se jim priporočati; kajti oni pri Bogu po Jezusu Kristusu, Gospodu našem za nas prosijo.“ Prav je toraj in spodobno, da mi katoljčani angelje in svetnike častimo in

se jim priporočamo. Da pa nam bode tudi dobro in koristno, imamo jih častiti v mislih, v besedah in v djanju. Živimo kakor so oni živeli, terpimo, kakor so oni terpeli, in ljubimo Jezusa, kakor so ga oni ljubili. Potem se bomo tudi z njimi tam v nebesih veselili in kraljevali. Amen.

Zgodovinski izgleđi.

* Molitva nam je potrebna; to nam sledeča povest kaže. Neki mladenč, po imenu Pacco, se poda v puščavo, da bi tam ojstro živel in tako pokoro delal. Nekatere leta je tako ojstro živel, ali naenkrat ga napadajo hude misli, gerdobe in nesramne podobe mu zmiram naganjajo tako, da je skoraj obupal. Namesto Boga pomoči in gnade prositi, sklene se umoriti. Zatoraj se poda v puščavo in se postavi pred berlog divjih zverin, ter je mislil, da ga bojo raztergale. Ali zverine mu nič ne storijo, ampak se k njegovim nogam vležejo in prav so prijazne. Začudjen čez to se spet domu poda. Ali vendar še noče moliti. Pa spet ga začnejo hude misli nadlegovati in še hujše kakor prej. In spet se poda v puščavo, da bi kje smert našel. Vidi velikega modrasa in ga začne dražiti, ali modras mu nič ne stori. Čez to povzdigne svoje oči proti nebesom in zavpije: „Gospod! koliko tavžent in tavžent najde smert in jaz ne morem umreti.“ Ali glas se sliši iz nebes: „Kaj misliš, da bodeš hude misli iz samo svoje moči premagal, moli Boga, prosi ga, in bodeš premagal.“ Mladenč gre domu in je tako storil, kakor mu je bilo rečeno. In pomagalo mu je. To nam jasno kaže, da moramo moliti in Boga prositi, ako hočemo kej doseči.

* Juterna molitva. General je enkrat izpraševal nekega korporala. Med drugim ga praša: „Z čem začneš den?“ „Moj general! on odgovori, jaz ga začnem z molitvo.“ Veliko drugih se je smejala. Ali general si svest, da dober kristjan je tudi dober vojšak, priporoči tega korporala kapitenu.